

ОДКРОВИТЕЛЬ

Андрій Макар

Він вважав себе проклятим, тож і був таким

Пол Шрейдер

ЗМІСТ

Акт I. Мертві квіти.....	1
Акт II. Одкровитель.....	26
Акт III. Коли говорить Бог.....	60
Акт IV. Диявол слухає.....	82
Акт V. Порожня могила.....	91

Акт I

МЕРТВІ КВІТИ

ІНТ. КІМНАТА – СТІНА

ЖОВТИЙ КОЛІР застилає екран від краю до краю.

Звуки тріскучого багаття.

КАМЕРА поволі відпливає, перед нами – намальована олійними фарбами КУЛЬБАБА. Одна, друга --

НАТЮРМОРТ висить на стіні.

ЧОЛОВІЧИЙ та ЖІНОЧИЙ голоси люто сперечаються по той бік. Слів не розібрати. Б'ється посуд. Натужний жіночий голос рветься на півслові, коли --

БЕМ! Натюрморт перекошується. Знову УДАР – картина падає, уламки скла всіюють підлогу.

Звуки багаття гаснуть. Тиша.

ЗАТЕМНЕННЯ

ТЕКСТ ПО ЧОРНОМУ:

Усі персонажі та події, зображені в
цьому фільмі, вигадані. Будь-які
збіги з реальними подіями або людьми,
живими чи мертвими, є цілковито
випадковими

НАТ. ЛІС – НА СВІТАННІ

КАРПАТСЬКИЙ ЛІС на початку літа.

Із ледь прогрітого сонцем напівмороку виринає постать – БОГДАН БОЙКО. Йому близько сорока. У гумових чоботах, чорних потертих джинсах та зеленій армійській куртці він простує стежкою.

Новенький воронований КАРАБІН перекинутий через плече.

ЧОРНА ПОВ'ЯЗКА закриває його ліве око.

Він заходить у неглибоке мочило, спиняється посеред води.

Брижі стихають, на болотяному дні проглядають ВОВЧІ СЛІДИ.

Чоловік якусь мить озирає їх, тоді рушає далі та виходить на суху землю. Крок-чалап. Крок... Спинається, опускає погляд на подертий чобіт.

ЗРУБ - ПІЗНІШЕ

Сидячи босоніж на землі, Богдан закорковує металеву флягу, на якій вигравіювана оленяча голова з палаючим поміж рогів розп'яттям. Сховавши її в кишеню куртки, розглядається.

У високому небі над горою навпроти висить біла нитка - залишений літаком ІНВЕРСІЙНИЙ СЛІД.

Мисливець заплюшує очі.

Звідусіль лине симфонія пташиних голосів. Він сидить нерухомо. Слухає. Тоді підводиться та починає збиратись.

ЛІСОВА СТЕЖКА - ПІЗНІШЕ

Жмуток сірої ШЕРСТІ валяється в траві. Богдан підбирає її та, мнучи шерсть у пальцях, підходить до поваленого прогнилого дерева, що загороджує шлях. Перелазить на той бік --

Туша РИСІ з роздертим горлом простерта на землі.

Здивований, мисливець сідає навпочіпки біля звіра. Кров ще не встигла засохнути. Богдан проводить рукою по літньому хутру, і в повітря злітає хмарка рудих ворсинок.

З-за його спини лине тонкий пискливий звук.

Відклавши рушницю вбік, Богдан повертається та заглядає під дерево. Посміхається.

НАТ. БОГДАНІВ ДІМ - САД - РАНОК

Непримітний особняк посеред великого яблуневого саду. Поряд - ГАРАЖ, біля якого спинається іржава вантажівка УАЗ-3303 зеленого кольору. Богдан виходить з авто.

ІНТ. БОГДАНІВ ГАРАЖ - ПІЗНІШЕ

На полицях уздовж стін з казарменою акуратністю розкладені інструменти, запчастини від авто, каністри...

Богдан дістає з полиці 15-літрову каструлю.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ – КУХНЯ – РАНОК

Богдан, у футболці "NIRVANA" зі смайликом, забирає з плити молоко.

Дві порції кукурудзяних пластівців на столі. Богдан наповнює миски молоком, вкидає у кожну по ложці меду. Підбирає флягу з вигравіюваним оленем. Коротка мить роздумів, тоді він відкорковує флягу та вливає прозору рідину в миску.

КОРИДОР/КІМНАТА АНІ – ДАЛІ

Богдан підходить до масивних двостулкових дверей та прочиняє їх.

Золотоволоса ДІВЧИНА років двадцяти лежить на ліжку. Права рука бігає під ковдрою, на обличчі гримаса не то болю, не то екстазу. Вона повертає голову --

Богдан різко зачиняє двері. Після ніякової мовчанки:

БОГДАН

Каша сти'не.

КУХНЯ – ПІЗНІШЕ

Богдан снідає. Заходить дівчина, зодягнена в футболку до колін. Сідає за стіл та бере ложку.

БОГДАН

Руки.

Вона змірює Богдана хмурим поглядом, підводиться та виходить до ванної кімнати. Шумить вода.

БОГДАН

Як спалося, Аню?

АНЯ (З.К.)

Снилося, що я померла.

Богдан нахилиється та дістає з-під столу каструлю, ставить її на стіл. Припіднімає кришку й заглядає всередину.

БОГДАН

Що ж, ти прокинулася. Співчуваю.

Вода перестає дзюрчати.

Богдан швидко ставить накривку на місце. АНЯ вертається, всідається за стіл. Помічає, в яку футболку одягнений батько.

АНЯ

Я знаю, що задум провальний, але давай спробуємо. Починаючи з цього моменту ти не одягатимеш мої футболки - вони потім смердять.

БОГДАН

Ну, так. Як тін спірит.

Аня закочує очі під лоба.

БОГДАН

Добре. Враховуючи, що я не маю намірів потрапити у немилість королеви, хай сей баняк стане для вас подарунком.

АНЯ

Якщо там заєць - варитимеш сам.

Богдан заохочувально киває головою. Аня витирає руки та підіймає кришку -- і тут же злякано вгачує її на місце.

АНЯ

Срака! Воно живе!

БОГДАН

Було до цього моменту.

Аня знову підіймає кришку, схиляється над каструлею. Богдан підводиться й теж заглядає всередину. Дівчина морщить носа.

АНЯ

Ти що, пив?

БОГДАН

Жартуєш? Четвертий день - ані грама.

АНЯ

Ти глянь, які там ікла. Залишимо його собі?

Богдан знизує плечима.

БОГДАН

Спершу треба знайти якийсь ящик.

На дні каструлі лежить мале РИСЕННЯ, злякано оглядаючи нову сім'ю бурштиновими очима.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ – ГОРИЩЕ – ДЕНЬ

Купи старого одягу, поламані меблі, томи нечитаних книг, банки яблучного повидла на полицях уздовж стін. Частки пилу витанцьовують у поодиноких променях сонця, що проникають крізь шпарини в причілку.

Аня дістає з-під одягу паперовий ящик, показує батькові. Богдан позирає через плече, нишпорячи в іншому кутку.

БОГДАН

Замалий.

Дівчина просувається вглиб горища. ВЕЛИКИЙ ЯЩИК, привалений штучною ялинкою, повертає її увагу.

БОГДАН

Трое їх було, перейшли з того боку гори. Топчу я, значить, слід узяв – дерево повалене на стежці. Що мені дерево повалене?

Аня відкидає ялинку.

КУЛЬБАБА.

Дівчина нахиляється, щоб роздивитись краще.

Натюрморт, намальований олійними фарбами. Увесь ящик забитий такими. Пальці дівчини перебирають картини, на кожній – жовтогарячі кульбаби.

БОГДАН

Я через дерево хоп, а на землі рись лежить. Кров ще тепла.

Аня спиняється на картині, яку ми бачили на початку фільму.

БОГДАН

Так що мама-рись зараз у котячому раю. Шкіра, правда, літня, от зимою б --

АНЯ

Ти казав, що викинув їх.

Богдан повертається – Аня тримає в руках натюрморт. Увесь запал у голосі чоловіка згасає.

БОГДАН

Вона хотіла, щоб викинув.

Відвертається та перелазить через припорошене ліжко.

АНЯ

Патологічний брехун.

БОГДАН

Чому брехун? Кляті імортелі ніколи не в'януть. Це, знаєш, діє на нерви. Викинути їх було радістю. Залишив кілька робіт, вартих уваги.

Добрих чотири десятки картин розпирають коробку. Аня посміхається.

Богдан дістає пригожий ящик.

БОГДАН

Цей буде якраз.

Дівчина киває, прямує до дверей з натюрмортом під рукою. Богдан проводить її поглядом, кидає коробку на підлогу та поволі підходить до ящика з натюрмортами. Підбирає штучну ялинку.

АНЯ (З.К.)

Можна завтра наш катафалк узяти?

Аня стоїть у дверях.

АНЯ

Діма зготує вечерю, потім глянемо якийсь фільм. Заночую в нього.

Богдан дивиться недовірливо.

АНЯ

Його батьки дома.

БОГДАН

Коли прокинуся зранку, ти маєш бути --

АНЯ

У своїй кімнаті, так.

БОГДАН

Я до вечора на полюванні, а далі машина
твоя.

Пауза.

АНЯ

Четвертий день?

БОГДАН

Четвертий день.

АНЯ

Дуриш, чортяко.

БОГДАН ТА АНЯ

Патологічний брехун.

З посмішкою Аня зникає за дверима. Богдан кидає ще один погляд
на картини, тоді накриває їх ялинкою.

НАТ. РЕСТОРАН "КОЛИВА" – ПІЗНІЙ ВЕЧІР

Під рестораном причаївся масивний ЧОРНИЙ ПОЗАШЛЯХОВИК
"Тойота Секвоя", який у вечірніх присмерках скидається на
монстра зі страшної казки.

Титр:

22:19

Небо окутують темні хмари – гроза вже близько.

ІНТ. РЕСТОРАН "КОЛИВА" – ДАЛІ

Фолк-ресторан. Лунає "Гуцулко Ксеню".

ОЛЕКСАНДР ЩЕРВАТИЙ (32, франт) сидить за столиком.

САША

Розумієш, Ваню, корупція в цій країні,
як біблійний бог – всюдисуща.
Політика, телевізор, твій улюблений
футбольний клуб – що завгодно. Усі
продаються, усе продається, бо всі ми
грішні.

ІВАН СИНИЦЯ (35, простакуватий клерк) сидить навпроти. Гризе куряче крильце, смачно прицмокуючи. Рукави білої сорочки підкочені, однак на правому красується велика пляма від кетчупу.

САША

Хтось там скаже, що це проблема. Яка проблема? Хто розумний, завжди шукає шлях найменшого спротиву. Нащо лупати сю скалу, коли можна її обійти? От скажи мені, Ваню, ти себе розумним вважаєш?

СИНИЦЯ

Не вважаю себе дурним.

САША

Жоден дурень не вважає себе дурним – це допомагає бізнесу. Проте багато дурнів вважають себе аж надто головатими – це бізнесу шкодить. Перших ми залучаємо до справи, других – посилаємо. Так от ти, Ваня, йдеш --

ОФІЦІАНТ ставить на стіл рахунок та відходить.

САША

Три по п'ятдесят?

І, не очікуючи Іванової відповіді:

САША

Юрчику, ще три по п'ятдесят.

Куряче крильце завмирає на половині шляху до рота Івана Синиці. Вираз усвідомлення з'являється на обличчі.

СИНИЦЯ

То це ви й Антіна Михайловича послали?

САША

Кого?

СИНИЦЯ

Того, що з проламаним черепом у лікарні.

САША

Те, що сталося з паном Антіном – прикра випадковість. Таке може трапитись будь з ким, особливо з дурнем. Послухай, ціну ми узгодили минулого тижня --

СИНИЦЯ

Треба будити Петровича.

САША

Петрович скаже тобі те ж саме.

ЕДУАРД ПЕТРОВИЧ (50), місцевий царьок зі синдромом Наполеона, спить за цим же столом, приземливши голову біля тарілки. Світло виграє на вкритій крапельками поту лисині. Саша штурхає його.

САША

Завжди на найцікавішому місці
вирубається.

Петрович поволі виринає зі сну, оглядається, примружившись.

Вони єдині відвідувачі на весь заклад.

САША

Петровичу, колега каже, що хоче дві
зверху.

Петрович глипає на Синицю, тоді на порожню пляшку від горілки на столі.

ПЕТРОВИЧ

Дві зверху нас у бані чекають, а ви тут
язиками плещете.

(до Офіціанта)

Замішай нам балтійського, бо щось мене
вкрало.

СИНИЦЯ

Петровичу, людина, яка буде
підписувати документи --

ПЕТРОВИЧ

Ціхо-ціхо. Я думав, ти – людина, яка
буде підписувати документи.

СИНИЦЯ

Я людина, яка знає людину, яка буде підписувати документи.

ПЕТРОВИЧ

Сашко, ти нам посередника знайшов? Минулого тижня ціна була нормальна, а зараз уже починаються коломийки. Флюгер ти, Ваню, а не чоловік. Нагадуєш мені одного барана, як-його-там, Антіна Михайловича.

СИНИЦЯ

(зиркає на Сашу)

Того, з яким прикра випадковість сталася?

ПЕТРОВИЧ

Во-во.

СИНИЦЯ

Мама моя казала, що кожна людина в цьому світі має ціну. Я, чесно кажучи, не звик себе так почувати, та якщо вже бути курвов, то тільки елітнов... Хоч штуку докиньте.

Петрович свердлить Івана поглядом.

ПЕТРОВИЧ

Розумна жона, мама твоя. Чим займається?

СИНИЦЯ

Займалася, упокой, Господи. Торгувала собою за гроші.

Петрович плескає Івана по плечу.

ПЕТРОВИЧ

Як і ми всі, братчику, як і ми всі.

Офіціант ставить на стіл три стакани.

ПЕТРОВИЧ

Ну, за ринкову економіку.

Цокаються.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ – КУХНЯ – РАНОК

Настінний годинник показує "08:50".

ЯБЛУЧНИЙ ПИРІГ запікається в духовці, Аня тим часом мие посуд.
У іншому кутку кімнати в паперовому ящику сидить кошеня.

Дівчина завмирає, морщить носа.

АНЯ

А щоб тебе гуси догори ногами!

Підбігає до духовки та вимикає її. Зсередини валить густий дим.

НАТ. БОГДАНІВ ХЛІВ – РАНОК

Два десятки чоловіків юрмляться біля хліва. Галас, сміх.

Дещо осторонь Богдан спілкується з ПАВЛОМ ШИРОКИМ (40, власник угідь).

ШИРОКИЙ

Професора треба задобрити, так що фасуєш під три чорти усе, що на очі випізе. Олень – то ідеальний варіант. Але як трапиться лань – бий, я дозволяю.

Богдан обдаровує Широкого таким поглядом, від якого в Павла одразу виникає бажання виправдовуватись.

ШИРОКИЙ (ДАЛІ)

Та перестань. Звіра цього сезону – ферма. І завдяки кому, га? Я не хочу, щоб мою худобу товкли заїжджі браконьери. Наші браконьери стріляють не гірше. Послухай, професор мені в одному ділі допоможе, тож не вигадуй, станете на переході, що ти показував.

БОГДАН

Якщо він туди долізе.

ШИРОКИЙ

Старий, брак віри тебе колись угробить. Глянь на нього – живчик.

Вони переводять погляди на ВАСИЛЯ ЄВГЕНОВИЧА (64, сухий низенький дідок). Перекинута через плече рушниця звисає майже до землі. Поправляючи здоровенні окуляри, Євгенович слухає оповідку кремезного чолов'яги, знаного як КОЛЯ РЕМБО.

МИСЛИВСЬКИЙ РІЖОК сповіщає про початок полювання.

НАТ. ГАЛЯВИНА – РАНОК

Богдан поволі йде стежкою. Василь Євгенович, важко дихаючи, чалапає позаду.

ЄВГЕНОВИЧ

Скажіть, око ви як згубили?

БОГДАН

Повільно й болісно. Ви зі зброєю дружите?

ЄВГЕНОВИЧ

Люблю свою рушницю більше, ніж дружину. Бачите, вона у мене дуже спокійна – постійно мовчить.

БОГДАН

Дружина?

ЄВГЕНОВИЧ

Якби ж то. Рушниця.

Чоловіки спиняються на довгій галявині, обабіч якої тягнуться смуги чагарників. Євгенович сідає на пеньок, поправляє окуляри та з цікавістю розглядає Богдана. Дістає цигарку.

ЄВГЕНОВИЧ

Доводилося вам убивати?

Богдан мовчить. Дідок прикурює.

ЄВГЕНОВИЧ

Ведмедя, скажімо.

Богдан помічає, щиглем збиває вогник із кінчика сигарети, гасячи її.

БОГДАН

Ведмедів не можна.

ЄВГЕНОВИЧ

Он воно як, пробачте... Так, а що можна?

БОГДАН

Убивати чи їсти?

ЄВГЕНОВИЧ

А хіба ведмедів можна їсти?

БОГДАН

Я чув, що роблять ковбасу.

ЄВГЕНОВИЧ

Хоча й не можна.

БОГДАН

Ведмедів не можна, ковбасу – можна.

ЄВГЕНОВИЧ

Ніколи не розумів, яке задоволення від убивства.

БОГДАН

Весь азарт у полюванні. А смерть – річ банальна.

ЄВГЕНОВИЧ

Мій дід був натхненним мисливцем до п'ятдесяти років.

Із лісу доносяться крики – чоловіки в загінці.

БОГДАН

Чому ж тільки до п'ятдесяти?

ЄВГЕНОВИЧ

Та казав, що трапилася йому одного разу мара. Ліз якимось зимою по сліду бика здорового, ну, і забрів у хаші. Ніч прийшла, місяця не видно, що робити? Дивиться, а в кількох метрах далі поміж дерев – вогонь. Підходить ближче, а там олень. І над головою в нього – отакенне розп'яття палає.

БОГДАН

Убив?

ЄВГЕНОВИЧ

Стрілив. Патрон не спалив.

БОГДАН

Направду натхненний.

ЄВГЕНОВИЧ

Я тоді малим дівчаком був, але добре пам'ятаю, що два дні його шукали, аж поки він сам додому не приліз. Худий і пошарпаний, ніби по добрій пиятиці. Після того в ліс ні ногою. Пити, правда, не перестав. От тобі й містика.

Гучні крики загоничів лунають усе ближче. Богдан зосереджено видивляється вперед. Палець його ковзає на спусковий гачок.

ЄВГЕНОВИЧ

На що ви так сумлінно дивитесь?

БОГДАН

Звір цю галявину перебігає за п'ять секунд.

Старий з розумінням киває. Із лісу доноситься шурхіт.

ЄВГЕНОВИЧ

Сам я ще ніколи не вбивав --

СІРА ПЛЯМА вигулькує з-поміж дерев.

Богдан хутко зводить рушницю, прицілюється, СТРІЛЯЄ.

Сіра пляма зникає поміж дерев із іншого боку галявини.

БОГДАН

Усе колись буває вперше.

НАТ. ПІДЛІСОК - ДЕНЬ

Богдан зі старим пробираються поміж молодих дерев. У кількох метрах далі --

САМЕЦЬ КОЗУЛІ конає в траві, судомно тіпаючи лапою. Під лопаткою чорніє рана.

Богдан дістає ножа та підходить до звіра. Євгенович відводить погляд угору.

Німе порожнє небо.

Опускає погляд до землі. Богдан витирає закривавлений ніж об зелену траву.

БОГДАН

Вітаю, чудовий постріл.

Тисне Євгеновичу руку.

ЄВГЕНОВИЧ

я?

БОГДАН

А чом би й ні? Хреста поміж рогів я не бачив.

Богдан відкриває рушницю, дістає відстріляну гільзу та вручає її Євгеновичу.

БОГДАН (ДАЛІ)

На удачу.

Десь далеко лунає ПОСТРІП – чоловіки повертаються на звук.

НАТ. ЗАПРАВКА-КАФЕ – ВЕЧІР

Петрович заливає в чорного металевого монстра паливо. Нахиляється та рясним струменем вивергає на заднє колесо зайві п'ятдесят грам.

Титр:

22:50

ДІД СЕМЕН (60, із жовтими від нікотину вусами) помічає.

ДІД СЕМЕН

От, ти, курвий сину, подивися. Ей!
Прибирай потім за вами.

Накульгуючи, Дід Семен прямує до авто. Шибка з боку водія опускається.

ГОЛОС САШІ

Гуляйте, вуйку. Ми вже їдемо.

Синиця вистрибує з авто, прямує до Петровича. Той випльовує, витирає лоба та рот краваткою. Іван бере Петровича під руку, але чолов'яга виривається.

ПЕТРОВИЧ

Пальці відкушу!

Ледве тримаючись на ногах, він відчиняє дверцята авто з боку водія.

ПЕТРОВИЧ

Сунься.

САША

Петровичу, я поведу, бо ви щось поблякли.

ПЕТРОВИЧ

Ще ти мені тут поблякай. Коли дідо каже горі "сунься", гора сунеться! Бі-гом!

Синиця дістає з гаманця 200-гривневу купюру, підходить до Діда Семена та засовує гроші старому в нагрудну кишеню.

СИНИЦЯ

Тяжкий випадок.

ІНТ. "ТОЙОТА" ПЕТРОВИЧА - ДАЛІ

Щербатий перелазить на пасажирське сидіння. Петрович сідає за кермо та зачиняє двері. Іван вмощується позаду.

Зіжмакана купюра влітає до салону крізь опущену шибку.

ДІД СЕМЕН

Тримай, писок витреш.

Дід розвертається та йде.

ПЕТРОВИЧ

Я тобі зараз витру і підітру --

САША

Нащо вам ті селюки? Дівки вже зачекалися.

ПЕТРОВИЧ

Фух, мете, але по-доброму. Гнали
колись на машині під двісті, а? Лучше
сексу.

Намагається завести авто.

ПЕТРОВИЧ

Із машиною тре' як із жінкою, тут
важлива ніжність. А ніжність, аби ви
знали, то є прояв любови.

Авто не заводиться. Петрович ударяє по керму.

ПЕТРОВИЧ

Но, курво!

Пробує ще раз – двигун оживає, авто зривається з місця та
зникає в темряві.

Із чорних хмар сиплеться дрібний дощ.

НАТ. БОГДАНІВ ХЛІВ – ДЕНЬ

Мисливці сидять довкола столу. Поряд у казані вариться плов.

ВІДСТРІЛЯНА ГІЛЬЗА лежить на столі перед Євгеновичем. Коля
Рембо сидить навпроти. Він підбирає гільзу, крутить її в
руках.

ЄВГЕНОВИЧ

...А там галявина така вузенька, звір
її перебігає за три секунди.

Павло Широкий сидить біля Богдана в кінці столу, наповнює
чарки. Богдан поглядає на наручний годинник.

БОГДАН

Пас, п'ятий день не п'ю. Буду
збиратися.

ШИРОКИЙ

Це тобі мозкоправ заборонив? Соточку
перекинув – і ніяких кошмарів, дядько
знає.

БОГДАН

Я постріл чув.

ШИРОКИЙ

(киває на Колю)

Побратим твій. Каже, що на сто метрів
у цапа стріляв. Рембо, хай йому.

РЕМБО

Щось тут не фуричить, професоре.

Ставить гільзу на стіл. Усі обговорення довкола враз
обриваються.

РЕМБО

Трьохлінійка ваша стріляє патроном
типу трьохсот восьмий вінчестер.
Хороший варіант, бика кладе. Проте ця
гільза від патрона типу трьохсотий
вінчестер магнум.

Павло Широкий скрегоче зубами, поглядаючи на Колю Рембо, який
саме дістає з патронташа на поясі ПАТРОН та ставить його поряд
із відстріляною гільзою. Вони ідентичні.

РЕМБО

Я це знаю, бо я такими стріляю.

БОГДАН

Ми постріл чули.

Чоловіки за столом починають сміятися.

РЕМБО

Там більше ста метрів було, ніхто з вас
і в мішень на таку відстань не попаде.

Мисливець на прізвисько КЛАПАТИЙ вирішує втрутитись.

КЛАПАТИЙ

А Вася кажє, що кроків п'ятдесят.

Рембо повертається в бік ВАСИЛЯ – той відводить погляд.

Рембо ставить на стіл свою рушницю.

РЕМБО

(до Клапатоґо)

Сто метрів, коробка сірників.
Стріляємо по одному разу. Хто промаже,
той віддає свою фузею. Ну?

Клапатий знічено змовкає.

РЕМБО

(до Євгеновича)

Чоловікові брехати не личить, тим
паче, що тут справа про життя і смерть,
про убивство, кінець кінцем.

ШИРОКИЙ

(пошепки)

От я тебе, собаку, і приб'ю.

Богдан знову глипає на годинник, тоді оглядає товариство
знудженим поглядом. Без ентузіазму підводиться та підбирає
свій карабін.

РЕМБО

Ви, діду, маєте знати, що для мисливця
убивство – річ свята, як молитва. Те
саме, що в церкві причаститися.

Богдан підходить до Рембо, відтягує затвор своєї рушниці,
тоді підбирає зі столу патрон та засилає його в патронник.

БОГДАН

Проповідувати ти вмієш.

Відпрацьованим до автоматизму рухом він ударяє по затвору та
замикає ствол, і, ніби крапка в кінці речення, повітрям
розноситься лунке КЛАЦ!

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ – ПРИХОЖА – НІЧ

Темрява.

У вхідних дверях повертається ключ, вони поволі прочиняються.

КУХНЯ – ДАЛІ

Спалахує світло – Богдан стоїть на порозі. У кожній руці
тримає по рушниці. Недбало припирає їх до стіни. Тихо
підходить до ящика з рисеням та заглядає всередину.

Прикладає до рота вказівного пальця.

БОГДАН

Тихенько, малий. Щоб я не чув навіть
"гав".

Богдан помічає щось на підлозі. Злякано розвертається.

БОЛОТЯНИ СПІДИ від його чобіт.

Чоловік хапається за голову, робить крок до умивальника, спиняється, ледь не втративши рівновагу. Акуратно знімає один чобіт та крізь прочинені двері викидає його в коридор.

ДЗЕНЬКІТ. Богдан завмирає.

Поволі знімає інший чобіт та жбурляє його до дверей. Чобіт зачіпає одну рушницю – та посувається вбік на кілька сантиметрів. Богдан підходить до рукомильника, набирає в чашку води.

Рушниця поволі сповзає вбік та вдаряється об підлогу --

БА-БАХ! Лунає оглушливий постріл.

Богдан повертається. Переводить погляд з рушниці на паперовий ящик. У бічній стінці – дірка розміром з кулак.

Він наближається до ящика.

Рись сидить у кутку. Чоловік полегшено зітхає, підбирає kota на руки. Лягає на підлогу та кладе звірятко собі на груди.

БОГДАН

Ой зараз крику буде. Тато знову збрехав, патологічний брехун. Пробач, малий. Давай прикинемось, що заснули. Надуримо дівчисько, га? Ти тільки не хропи, чу'ш? Тільки... не...

Засинає.

НАТ. БОГДАНІВ ДІМ – ДАЛІ

Чорне склепіння неба прошиває блискавка, через кілька секунд лунають РОЗКОТИ ГРОМУ. На землю падають перші краплі дощу.

НАТ. ДОРОГА ЗА СЕЛОМ – НІЧ

Злива. Схрестивши руки на грудях, по правій стороні дороги йде Аня.

Позаду з'являється автомобіль, пригальмовує, поволі котиться, поки не порівнюється з дівчиною. Шибка з боку пасажирів опускається. Ми не бачимо лиць тих, хто сидить усередині.

ПАСАЖИР АВТО

Вечір добрий. Підкинути? Біда буде, як
вовки вкрадуть таке миле дівча.

АНЯ

Вовки мене бояться.

ПАСАЖИР АВТО

Бачу, ти в дитинстві не читала казок.
Сідай, підвеземо, не покусаємо.

Аня засовує руку в кишеню -- КЛАЦ -- зблискує лезо ножа.

АНЯ

Боюся, щоб я вас не покусала.

ПАСАЖИР АВТО

Ніж дістала, ти бачиш? Горяни. Ладно,
мала, у цій країні кожен має право
мокнути під дощем.

Авто набирає швидкість та віддаляється.

Дощ пле наче з відра.

Аня ховає ножа.

На відстані кілометра позаду дівчини вигулькує, а тоді зникає
за поворотом СВІТЛО ФАР.

Титр:

23:15

Крізь завивання вітру долинає ревіння, яке стає все
громохкішим --

З-за повороту випітає МОНСТР. Світло фар вихоплює з темряви
тендітну постать Ані.

200 метрів.

Гул мотора перебиває звуки зливи.

100 метрів. Світло фар заповнює екран.

Аня робить крок убік, повертається --

УДАР -- дівчина зникає під колесами.

Скавчать гальма. Авто по інерції проїздить ще два десятки метрів. Затиснута під переднім колесом СТОПА толочиться по землі, допоки авто не спиняється посеред болотяного узбіччя.

ІНТ./НАТ. "ТОЙОТА" ПЕТРОВИЧА - ДАЛІ

Склоочисники монотонно виляють із боку в бік. У кількох сотнях метрів попереду з'являється ще одне авто.

САША

Гаси фари.

Петрович так і робить.

Авто рухається назустріч -- БІЛЕ СВІТЛО сліпить очі -- машина проїздить повз них, не збавляючи швидкості. Темрява.

У салоні спалахує лампочка - Іван відчиняє дверки та виходить. Наче сновида, він обходить авто та заглядає під передні колеса.

Стоїть так якусь мить, після чого поволі підходить до дверцят з боку пасажира, стукає в шибку. Саша опускає скло.

СИНИЦЯ

Ще дихає.

Петрович та Саша обмінюються зляканими поглядами. Вистрибують на вулицю, обходять автомобіль та заглядають під колеса. Петрович хапається за голову. Саша роззирається довкола.

САША

(до Синиці)

Відкривай. Пішов, думати будеш потім!

Іван оклигує, підбігає до задніх дверей, відкриває їх, а тоді вертається до Саші.

САША

За плечі.

Іван підіймає дівчину за плечі, Саша - за ноги. Затягуючи дівчину за собою, Синиця залазить до салону, Саша захоплює за ними двері. Петрович збирається сідати за кермо.

САША

Я поведу, ти вже наїздився.

Не протестуючи, Петрович обходить авто та сідає на місце пасажира. Саша вмощується за кермом та зачиняє дверки.

Ми чуємо:

Дощ барабанить по даху.

Ковзаючи по склу, вищать склоочисники.

Аня дихає. Кожен вдих-видих супроводжується моторошним, із булькотом та присвистом, гортанним звуком.

Автомобіль рушає.

СИНИЦЯ

Розвертай, до пікарні в інший бік.

Машина набирає швидкість та проминає табличку з перекресленим написом "ТУХЛЯ".

Іван опускає погляд на дівчину (однак ми не бачимо її обличчя).

СИНИЦЯ

Господи, у неї кров іде з рота!

Петрович затуляє вуха, щоб не чути хриплих звуків.

Саша різко ПРИГАЛЬМОВУЄ --

ПОЛІЦЕЙСЬКА МАШИНА та КАРЕТА ШВИДКОЇ ДОПОМОГИ перегороджують дорогу. Ще одне АВТО догори дном лежить в канаві. У карету швидкої завантажують потерпілого.

Саша спиняє автомобіль. Ховаючись від дощу під папкою, до них підтюпцем прямує ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ.

САША

(не повертаючись)

Затули їй рота.

Іван не рухається. Поліцейський підходить усе ближче.

САША

Затули їй клятого рота.

Нездорові звуки вириваються з горла дівчини.

Поліцейський підходить на відстань кількох кроків --

Саша хутко вистрибує з авто, гримнувши дверима перед носом поліцая.

Петрович сидить, втупившись перед себе. Іван переводить погляд із карети швидкої допомоги на Сашу, який щось обговорює з представником закону, жваво жестикулюючи.

Швидка рушає, звільняючи проїзд.

Мокрий до нитки Саша застрибує до салону. Поліцейський стукає в шибку. Щербатий трохи опускає скло, і в шпарині з'являються документи.

САША

Забув, дякую.

У цей момент дівчина із патологічним хрипом вдихає. Щербатий тисне на педаль газу.

Карета швидкої допомоги в дзеркалі заднього виду стає все меншою... перетворюється на мерехтливий синій вогник... зникає.

Саша звертає на бічну дорогу, спиняє авто. Кидає швидкий погляд на дівчину, а тоді одразу відвертається – не допомагає навіть балтійський.

САША

Що будемо робити?

ПЕТРОВИЧ

Закопати в лісі.

СИНИЦЯ

Про що ви говорите? Вона ще дихає.

САША

(до Петровича)

Маєш лопату в багажнику, Аль Капоне?

Пауза.

ПЕТРОВИЧ

Маю.

САША

Тут усюди каміння, потім три тижні мозолі на руках. Просто викинемо тіло.

СИНИЦЯ

Суки, у що ви мене втягнули?

Саша повертається та долонею закриває Ані рота.

Приглушені нудотні звуки.

Дівчина починає трястись в конвульсіях, закривавленою рукою вдаряє Синицю по обличчю. Саша тисне сильніше. Весь той час, поки Аня захлинається кров'ю, він не зводить погляду з Івана.

Нарешті... Тиша.

Саша відвертається, переводить подих.

САША

Я просив закрити їй клятого рота.

(до Петровича)

Дзвоніть до Чорта. Нічка буде довгою.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ – КУХНЯ – РАНОК

Кап... Кап... Крапає вода в рукомийнику.

Розкинувши руки в боки та гучно хропучи, Богдан лежить на підлозі. Рись облизує його носа.

Чоловік поволі відкриває очі, готовий прийняти в обійми похмілля та новий день.

КУХНЯ – ПІЗНІШЕ

Богдан вкидає ложку меду в миску з кашею. Зішкрябує зі дна банки залишки та, повагавшись, укидає мед у ту ж саму миску.

Ставить її на стіл – Ані.

ІНТ. КОРИДОР/КІМНАТА АНІ – ПІЗНІШЕ

Богдан підходить до дверей, спиняється. Тягнеться до ручки, але, згадавши, завмирає. Двічі стукає – тиша. Прочиняє одну половину.

Застелене ліжко, до якого припертий натюрморт із кульбабами.

КУХНЯ - ПІЗНІШЕ

СЕРІЯ КАДРІВ:

-- Богдан дзвонить до когось по мобільному - без відповіді.

-- Доїдає свою порцію каші.

-- Миє тарілку.

-- Знову дзвонить - знову без відповіді.

-- Годує рись. Кошеня з азартом цмулить молоко з пляшечки.

БОГДАН

І де воно в тебе вміщається?

Кошеня мочиться Богданові на штани.

БОГДАН (ДАЛІ)

От ти ж, сучий сину.

Підіймає рисеня до рівня очей.

БОГДАН (ДАЛІ)

Запам'ятай - у цій хаті тільки один має право сцяти мені на штани.

Хтось стукає у двері.

НАТ. БОГДАНІВ ДІМ - МОМЕНТОМ ПІЗНІШЕ

Двері відчиняються і з'являється Богдан. Розглядає гостей.

ДВОЄ ЧОЛОВІКІВ у поліцейській формі.

Акт II

ОДКРОВИТЕЛЬ

НАТ. ЦВИНТАР - ДЕНЬ - ОСІНЬ

Мряка. Пожовкле листя літає поміж могил. Кілька десятків людей, серед них і Богдан, ховаються під парасолями.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО (50, прогресивний парох) мовить проповідь.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

...Бо ти порох, і до пороху вернешся,
амінь.

Аня, жива й здорова, спостерігає за всім байдужим, майже бадьорим поглядом.

ДІМА (19, патлатий баламут) пригортає дівчину до себе.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО (ДАЛІ)

Отець усевишній посилає нам
випробування. Може здатися, що ми їх
не подужаємо.

Він коситься на труну в могилі.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО (ДАЛІ)

Іноді так і стається. Та не
переживаймо за тіло, бо то цвіт
яблуні, що опадає, але радіймо, що дух
наш житиме вічно, якщо докладемо
зусиль, аби йти стежкою праведного
життя тут, на землі. Ми лише люди --

Богданів КУПАК, припасований до обличчя священника, обриває промову. Отець заточується та падає прямо в могилу.

ПЛАКАЛЬНИЦІ зчиняють галас, кілька чоловіків підбігають до Богдана та ловлять його за руки.

ПЛАКАЛЬНИЦЯ

Йой, людошки! Та дістаньте хтось попа!

Аня ледь стримує посмішку.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ - КУХНЯ - ПІЗНІШЕ ТОГО Ж ДНЯ

Поминки. ПОМИНАЛЬНИКИ займають місця за столами.

Два порожні крісла.

Богдан помічає.

НАТ. ДОРОГА ДО БОГДАНОВОГО ХЛІВА - ДЕНЬ

Аня та Діма підіймаються крутим серпантинном. У сотні метрів далі видніється ХЛІВ. Діма спиняється та переводить подих.

ІНТ. БОГДАНІВ ХЛІВ - ДЕНЬ

Дівчина зриває з підлоги одну дошку --

МЕТАЛЕВИЙ ЯЩИК, укопаний в землю. Аня знімає кришку. Діма заглядає їй через плече.

ДІМА

Це він теж зі Сходу притягнув?

АНЯ

Ні, дідів трофей.

На дні ящика лежить ЛЮГЕР та декілька 9-мм набоїв.

НАТ. БОГДАНІВ ХЛІВ - ПІЗНІШЕ

Діма сидить на ковдрі з жовтого листя під голим деревом та крутить в руках гниле яблуко. У кількох кроках від нього, заряджаючи пістолет, стоїть Аня. Дівчина помічає, що Діма дивиться на неї "неправильним" поглядом.

АНЯ

Що?

ДІМА

Ти не плакала.

Аня засилає обойму на вісім патронів у пістолет та переводить запобіжник у бойове положення.

АНЯ

Вона помирала два роки. Сьогодні хороший день.

У десяти метрах від неї на розлогому кривому дереві покладані кілька скляних пляшок. Аня примружує ліве око та, тримаючи пістолет в одній руці, двічі стріляє. Мимо. Підходить на два кроки ближче, стискає руків'я обома руками.

ДІМА

Тато твій --

Два постріли - дві пляшки розсипаються десятками блискучих іскор. Ще один постріл трощить пляшку шампанського.

ДІМА (ДАЛІ)

Прямо як та грецька богиня, що з луком бігала.

Діма викидає гниле яблуко.

ДІМА (ДАЛІ)

Богдан розказував, що у них з твоєю
мамою була любов з першого погляду.

АНЯ

Закохуватись не важко. Нас вабить
ідеальний образ, складений у голові.
Тому так легко любити незнайомців і
так тяжко – себе.

Аня підходить до Діми, сідає позаду хлопця та обіймає його.

ДІМА

Я себе люблю.

АНЯ

Ти у мене особливий. Підійми руки.

ДІМА

Ні, я обіцяв мамі, що виросту
пацифістом.

АНЯ

А ми нікому не скажемо.

Діма знехотя погоджується, Аня вкладає йому в руки пістолет.

ДІМА

Я казав, що любитиму тебе завжди?

АНЯ

Звучиш, як дешевий поет.

Тримаючи його руку в своїй, Аня наводить дуло пістолета на
зігниле яблуко. Хлопець акуратно прикладає палець до
спускового гачка.

ДІМА

Тоді люблю, але тільки сьогодні.

АНЯ

У такому випадку...

Аня ставить вказівний палець на Дімин та тисне -- БАХ!

ІНТ. МОРГ – ЗАЛ ЗБЕРІГАННЯ – ДЕНЬ

У мертвотно жовтих променях ДИНАМО-ЛАМПИ, що освітлює темну кімнату, Діма скидається на мерця.

ГОЛОС АНІ

...Нехай завтра не настане ніколи.

Він ствердно киває головою.

КИРИЛО ВЕДМІДЬ (50, патологоанатом), на правду схожий на доброго великого ведмедика, накриває тіло простирадлом.

ІНТ. МОРГ – КОРИДОР – ДЕНЬ

Тримаючи в руках лампу, Кирило веде Діму темним коридором до виходу.

ДІМА

Дихати важко.

КИРИЛО

Води? Таке буває.

ДІМА

Ні. Запах.

КИРИЛО

Холодильники через грозу не працюють, згорів трансформатор. До вечора відремонтують. Ми з хвилини на хвилину чекаємо експерта із області, він проведе розтин, прокурор підпише висновок, і можна буде забирати тіло. Ви були одружені?

"Ні" – хитає головою Діма.

КИРИЛО (ДАЛІ)

Потрібен її паспорт. І кілька автографів на документах.

ДІМА

Гаразд.

КИРИЛО

Пробач, але це має бути хтось із родичів.

НАТ. НА ВИХОДІ ЗІ СЕЛА – ДЕНЬ

Богдан простує дорогою, проминає табличку з перекресленим написом "ТУХЛЯ". Спиняється на узбіччі.

Перевернутий догори дном автомобіль так і лежить у канаві.

Богдан поглядає на наручний годинник.

Сонце ще низько над горизонтом. Чоловік рушає далі.

НАТ. ПУСТИР ЗА СЕЛОМ – ПІЗНІШЕ

Тиха місцина, ні душі навколо. Обабіч дороги дримає високий ліс. Ділянка землі край дороги обгороджена жовтою стрічкою. Богдан обриває її, проходить вперед, прискіпливо вдивляючись у землю, тоді роззирається довкола. Дивиться на наручний годинник.

Сонце вже майже в зеніті.

ДІВЧИНКА З МОРОЗИВОМ (З.К.)

Згубив шось?

Богдан повертається на звук – нікого. Аж ось із-за стовбура вигулькує голова. Мала біловолоса ДІВЧИНКА З МОРОЗИВОМ. На вигляд їй не більше п'яти років.

БОГДАН

Ти що тут робиш?

ДІВЧИНКА З МОРОЗИВОМ

А ти шо тут вобиш?

БОГДАН

Не замаленька, щоб сама отак швендяти?

Дівча тільки облизує морозиво та пильно спостерігає.

БОГДАН (ДАЛІ)

Прийде бабай і тебе вкраде.

ДІВЧИНКА З МОРОЗИВОМ

Нема бабая.

Богдан роззирається. Тільки дерева навкруги.

БОГДАН

Правда. От тільки тут водяться істоти страшніші. Поділишся морозивом?

Дівчинка хитає головою – “ні”.

Богдан вертається до дороги.

БОГДАН (ДАЛІ)

Кажуть, ті, хто не ділиться, з'їдають за життя менше морозива ніж ті, хто ділиться.

ДІВЧИНКА З МОРОЗИВОМ

Дуже багато гововиш.

БОГДАН

(не озираючись)

Не можу я тебе тут лишити. Сідай в машину, додому відвезу, як не хочеш по сраці дістати.

ДІВЧИНКА З МОРОЗИВОМ

Ти не злий, тільки пвикидаєшся.

БОГДАН

Думаєш?

ДІВЧИНКА З МОРОЗИВОМ (З.К)

Ага, патологічний бвехун!

Чоловік злякано повертається.

Дерева впереміш з темрявою. З лісу лине дзвінкий дитячий сміх. Звуки стають усе тихшими, допоки зовсім не згасають.

НАТ. КІОСК ЗА СЕЛОМ - ДЕНЬ

Запилений придорожній кіоск. Ряд СТОГРАМОВИХ ПЛЯШЕЧОК розкладений на вітрині. Богдан уважно їх розглядає.

Прищавий КАСИР відриває заряджений ненавистю погляд від екрана мобільного та стріляє в Богдана.

КАСИР

Ну?

НАТ. ДОРОГА ЗА СЕЛОМ – ДЕНЬ

Прозорі міражі розжареного повітря погойдуються над асфальтом.

Облизуючи шоколадне морозиво на паличці, узбіччям суне Богдан. Проходить повз місце, де учора сталася “прикра випадковість”. Зупиняється --

Чорна СМУГА ПРОТЕКТОРА шин тягнеться по асфальту.

НАТ. СІЛЬСЬКИЙ СТАДІОН – ПО ОБІДІ

ГРАВЦІ в синій та зеленій формі ганяють м'яча по кривому полю. Сьомий номер синіх проривається по флангу.

Гравець у зеленому холонокровно б'є ззаду по ногах, і форвард заривається носом у газон.

Богдан із Павлом Широкиим сидять на лавці в кількох метрах від бровки, оточені еклектичним набором сільських УЛЬТРАС.

ГОЛОСИ ВБОЛІВАЛЬНИКІВ

Дай му червону! Но! Дай! Дай му!

СУДДЯ засвічує перед порушником жовту картку, і невдоволена юрба шаленіє. Богдан намагається перекричати натовп:

БОГДАН

Кажу тобі, тіло перевезли! Треба їхати, можливо вдасться щось знайти.

ШИРОКИЙ

Добро! Я подзвоню завтра Демчикові, хай пошле туди хлопців!

БОГДАН

До біса твоє завтра! Чи можна дізнатись модель авто по відбитку протектора?

ШИРОКИЙ

Га?

Стіна вболівальників затуляє футбольне поле, з якого доносяться крики. Поміж фанатів хвилиною розноситься вражене “о-о-о!”, тоді здивоване “у-у-у!”, після чого вони, наче по команді, зриваються з місця та ватагою висипають на поле.

ШИРОКИЙ (ДАЛІ)

Нема ж нікого. Неділя, старий. Люди бавляться.

По той бік поля, перестрибуючи через дерев'яні плоти, тікає суддя, за яким женеться розлючена орава, що складається з футболістів та уболівальників обох команд.

НАТ. ЦЕРКВА - ВЕЧІР

П'ятибанна церква кінця ХІХ століття.

ІНТ. ЦЕРКВА - ДАЛІ

Отець Михайло вкладає в потріскану шкіряну валізу свічки, хрест, Євангеліє та інші речі, необхідні для проведення панахиди. Поруч стоїть Богдан.

Священник закриває валізу та передає її Богданові.

Парох опускає голову та тихенько проказує молитву. Не гаючи часу, Богдан дістає з кишені флягу, відкорковує її та робить кілька ковтків.

Отець кидає на нього несхвальний погляд. Богдан знизує плечима.

БОГДАН

Як умію, так і молюся.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

Приходь до мене, як не зможеш заснути.

БОГДАН

Знову хочете споїти мене своїми гейськими коктейлями?

Священник благословляє Богдана та йде.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ - КУХНЯ - ВЕЧІР

Входить Богдан.

Миска з пластівцями, які він приготував дочці на сніданок, стоїть на столі. Чоловік упускає валізу --

Та вдаряється об підлогу та розкривається - випадає РОЗП'ЯТТЯ.

Богдан сідає. Акуратно підбирає хрест та крутить його в руках. Тоді поволі опускає розп'яття в миску і, притиснувши пальцем, занурює його на дно -- молоко переливається через край.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - КІМНАТА-СТУДІЯ - НІЧ

Синиця та його дружина ЛІЛЯ (35, блідолиця гарпія) сидять за столом. Ліля підбирає пляшку горілки, наповнює гранчак та підсуває його чоловікові.

ЛІЛЯ

Ще раз.

Синиця випиває, не роздумуючи.

ЛІЛЯ (ДАЛІ)

Завтра ти підеш в поліцію та все їм розкажеш.

СИНИЦЯ

Я не зробив нічого поганого.

Ліля знову наповнює стакан.

ЛІЛЯ

А тепер маєш шанс зробити щось добре.

СИНИЦЯ

Ці люди... Вони знають усіх і кожного. Якщо я піду в поліцію, то назад не повернуся.

Із сусідньої кімнати доноситься плач немовляти. Ліля підводиться.

ЛІЛЯ

Добре. Отже, коли твоя дочка виросте, мені не доведеться пояснювати, що її батько був нікчемним вишкребком.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ - СПАЛЬНЯ - ТОДІ Ж

Заклавши руки за голову, Богдан лежить на спині з розплющеними очима.

Зітхає.

НАТ. РЕЗИДЕНЦІЯ СВЯЩЕННИКА – НІЧ

Двері відчиняються, і на порозі з'являється заспаний отець у смугастій піжамі.

Богдан стоїть на сходах.

ІНТ. РЕЗИДЕНЦІЯ СВЯЩЕННИКА – КУХНЯ – ПІЗНІШЕ

Два КОКТЕЙЛІ кислотного помаранчевого кольору у високих стаканах на столі.

БОГДАН

...Усе марнота й утома духа.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

Отже, усе-таки віриш? У духа.

БОГДАН

То я так, щоб думку вам утовкти. Скажіть, отче, траплялося вам бачити матеріальні прояви Бога? Глас Господній чи там, може, олень із вогненным розп'яттям над головою?

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

Бог говорить лише з праведниками та дурнями, а я ні до тих, ні до інших не дотягую. Невже ти думаєш, що якийсь олень із палаючим хрестом змусить увірувати в диво людину, для якої людське життя – недостатнє диво?

Богдан помішує коктейль.

БОГДАН

Дружина сповідалася у вас незадовго до смерті, я знаю. Спочатку ми дізналися про хворобу, а вже потім --

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

Бог давно нам пробачив, Богдане. Це ми все шукаємо якоїсь карі на свої нещасні голови. Ти розкажи, що станеться, якщо знайдеш винуватця швидше, ніж поліція?

БОГДАН

Око за око. Це найменше, що я можу для неї зробити.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

У тому й біда, що найменше. Люби ближнього свого, як самого себе.

Богдан кількома ковтками спорожнює стакан.

БОГДАН

До того місця я не дочитав.

ІНТ. МАГАЗИН "УСЕ ДЛЯ ПОХОРОНУ" – РАНОК

На стіні, частково прикрита вінками з пластикових квітів, табличка з висловом старого філософа.

"Хто пам'ятає, звідки прийшов, той знає, куди відбуває"

Декілька трун потопають у різнобарвних букетах.

Богдан біля каси відраховує готівку. Крізь вікна магазину --

Діма з ВАНТАЖНИКОМ зтягують труну до кузова Богданового автомобіля.

ТРУНАР

Чи подбали ви про сукню?

Богдан перестає лічити гроші та підводить погляд.

ТРУНАР (ДАЛІ)

Незаміжніх дівчат прийнято ховати в білій сукні, у нас доволі хороший вибір. У різних цінових категоріях.

Богдан посміхається.

БОГДАН

Мій батько купував у вас костюм на власний похорон. Якщо не помиляюся, ручної роботи.

ТРУНАР

Ваш батько був завбачливою людиною. Так, я особисто займаюсь пошиттям усього одягу. Досі ніхто не жалівся.

БОГДАН

Було б дивно, якби хтось жалівся. Коли прийде час, хто пошеє костюм вам?

ТРУНАР

Хочеш зробити щось добре – зроби це сам. Однобортна англійська “трійка” сумує за мною у шафі. Як то кажуть, *mememnto mori*.

ІНТ. БОГДАНІВ УАЗ – РУХАЄТЬСЯ – РАНОК

Діма сидить за кермом, час від часу поглядаючи на Богдана. Той помічає, скоса дивиться на хлопця одним оком.

БОГДАН

Довго ще збираєшся діяти на нерви?

ДІМА

Що? Я ж і не сказав нічого.

БОГДАН

У тебе в голові шестерні крутяться, боляче слухати. Кажи вже.

ДІМА

Думаєте, вона зараз у раю?

Богдан відводить погляд.

БОГДАН

Про це тобі краще поговорити з отцем Михайлом.

ІНТ. ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ВІДДІЛОК – КАБІНЕТ – ДЕНЬ

Стіл та два крісла. На одному з них сидить Іван Синиця, нервово роздираючи нігтями руки.

НАТ. КАНАВА ПЕРЕД ДОМОМ СИНИЦІ – СВІТАНОК

У коричневих водах стічної канави Іван Синиця панічно намагається відтерти з рук засохлу кров. Тре і шкребе, але марно.

Далеко на дорозі рухається ЧОРНА ЦЯТКА авто.

ІНТ. "ТОЙОТА" ПЕТРОВИЧА - РУХАЄТЬСЯ - ДАЛІ

Саша за кермом, на пасажирському - Петрович.

ПЕТРОВИЧ

Сцикло він, такі люди ненадійні. Не знаю жодного надійного сцикуна.

САША

Я про це подбаю.

ПЕТРОВИЧ

Знаю я твоє "подбаю". На сьогодні смертей вистачить. А завтра побачимо.

ІНТ. ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ВІДДІЛОК - КАБІНЕТ - ДЕНЬ

У дверях з'являється ВАЛЯ (30, лейтенант). Синиця підводить винуватий погляд.

ВАЛЯ

Гаразд, я зібрала всі папери, можемо їхати.

ІНТ. "ПРИУС" ЛЕЙТЕНАНТА - РУХАЄТЬСЯ - ДЕНЬ

Іван Синиця крізь вікно поліцейського авто розглядає краєвид.

На заміну асфальтовій дорозі приходиться ґрунтова, що зигзагом веде в темін між високого густого лісу.

ВАЛЯ

Тільки голову на подушку опустиш, так він зразу й заводиться, як сигналізація. Та що вдієш? Візьму на руки, гляну в його світлі очка - як на такого ображатися? Люблю я цього карапуза до нестями. Вашій скільки?

СИНИЦЯ

Я не впізнаю цю дорогу.

Лейтенант коситься на нього в дзеркало заднього виду.

ВАЛЯ

Провідаємо декого. Знаєте, масло зараз дорого, а жити треба.

Авто продовжує рухатись, занурюючись у темряву під кронами дерев. Синиця нервово розглядається по сторонах.

СИНИЦЯ

О святий Боже! Я так і знав. Як же ваша форма, ви ж на боці добра?

ВАЛЯ

Так-так, вічна битва. Я теж чекаю того дня, коли добро запхає зло в багажник, вивезе в ліс, спустить йому кров, а тоді закопає під деревом.

Авто різко гальмує.

ВАЛЯ

Проте боюся, що то буде не такий уже й щасливий день.

Синиця поволі підсувається до правої дверки, пробує ручку – зачинено. Двері ліворуч – зачинено. Лейтенант повертається, і Синиця заціджує їй з кулака в ніс.

Він перехиляється через сидіння та розблоковує двері. Відчиняє їх та вибігає з авто, але перечіпається об когось та паде на землю. Підводить погляд.

Прикритий одним лише білим рушником Олександр Щербатий нависає над Іваном.

Лунає сміх --

ДЕРЕВ'ЯНА БАНЯ, із якої, сміючись, вибігають дві голі жінки, за якими женеться нагий Петрович, ревучи, як карпатський олень.

САША

Ви якраз вчасно.

НАТ. МОРГ – ДЕНЬ

Богдан монтує борт УАЗа, Діма та Кирило Ведмідь заносять до будівлі труну.

Дзвонить Богданів мобільний. Він підносить телефон до вуха.

БОГДАН

Кажі.

ІНТ. "ОПЕЛЬ" ШИРОКОГО – РУХАЄТЬСЯ – ДЕНЬ

Широкий за кермом.

ШИРОКИЙ

Хлопці з'їздили на місце, що ти показував. Як було щось, то дощ усе змив, а цей твій слід від протектора міг залишити хто завгодно. У суд з таким не підеш. Скидаю тобі фото, роби що завгодно, але пам'ятай, що з цього моменту я тобі не товариш. Дій обережно.

НАТ. МОРГ – ДАЛІ

Богдан розглядає екран мобільного. Фотоповідомлення від Широкого --

Рекламне зображення позашляховика "Тойота Секвоя".

ІНТ. МОРГ – КОРИДОР – ДЕНЬ

У приміщенні немає вікон, шлях освітлює лише динамо-лампа, яку Кирило почепив на пояс.

ДІМА

Коли електрику відновлять?

Ставлять труну під стіною. Кирило проводжає хлопця назад до виходу.

КИРИЛО

До вечора має бути.

ДІМА

А патологоанатом обласний?

КИРИЛО

До вечора має бути.

ДІМА

Домовимося так – про патологоанатома я йому сам скажу, а про холодильники ви спробуйте. Тільки акуратно.

КИРИЛО

Так, може, впорашся без мене?

ДИМА

У мене не настільки міцна щелепа.

Виходять на вулицю.

НАТ. МОРГ - ДАЛІ

УАЗ швидко віддаляється, викашлюючи з вихлопної труби чорний дим. Чоловіки проводжають автівку поглядами.

Пауза.

ДИМА

Де тут найближча автобусна зупинка?

НАТ. ЗАПРАВКА-КАФЕ - ДЕНЬ

Богданова вантажівка припаркована на заправці. Перед кафе стоїть Дід Семен та, попри усі норми технічної безпеки, смалить сигарету.

Двері кафе відчиняються, і на вулицю вибігає наляканий АДМІНІСТРАТОР, пробігає повз Діда Семена. Слідом за ним виходить розлючений Богдан.

ДІД СЕМЕН

Ви шо, фіскал?

Богдан підходить до Семена, дістає мобільний, показує фото позашляховика.

БОГДАН

Чи не пам'ятаєш, бува, щоб позавчора до вас заїздив такий автомобіль? Можливо, іншого кольору?

Адміністратор кричить, сховавшись за авто неподалік.

АДМІНІСТРАТОР

Я поліцію викличу! Семене, чорте старий, сигарету викинь!

Старий знехотя кориться.

ДІД СЕМЕН

С-с-с-обака сухотний, дихнути не дає.

Богдан забирає в старого пачку цигарок та сірники, дістає ДВІ СИГАРЕТИ, запихає їх до рота та прикурює. Вручає одну Семенові. Дід озирається на шефа, а тоді наважується й робить затяжку. Засмученому Адміністратору залишається тільки зазирати з-за авто.

БОГДАН

(до Адміністратора)

Послухай, якщо я все ж зірву це місце,
то май на увазі, що ти не відбіг на
достатню відстань!

Адміністратор випростується, тоді розвертається та що є духу дає драпака.

БОГДАН

То як?

ДІД СЕМЕН

Були одні перед грозою, заблювали
колонку. Знаєш, хто потім прибирав?

Богдан намагається стримати кашель.

БОГДАН

Номер авто пам'ятаєш?

ДІД СЕМЕН

Ба, кой не звернув увагу. Морду лисого
запам'ятав. Погляд такий противний,
гляне – аж морозець по яйцях. Трое їх,
здається, було. Лисого забрали й
поїхали. Ото й усе.

БОГДАН

Хто доступ до камер спостереження має?

ДІД СЕМЕН

Шефа мого питав?

БОГДАН

Бюрократ твій шеф.

Богдан висмикує сигарету зі Семенового рота та, разом зі своєю, викидає на землю. Топче їх кросівком.

БОГДАН

Погано закінчується.

Прямує до авто.

ДІД СЕМЕН

Так що сталося? Убили когось чи шо?

ІНТ. ДЕРЕВ'ЯНА БАНЯ - ВЕЧІР

Синиця, прикритий рушником, сидить на дивані.

На дивані навпроти Петрович розповідає байки жінкам. ІРИНА (20) та ЛІЗОЧКА (35) весело сміються. Іван дивиться на Ірину. Жінка помічає його погляд, посміхається.

Саша підходить до Синиці, тримаючи в руках товстий КОРИЧНЕВИЙ КОНВЕРТ. Сідає поряд.

САША

Чого насупився? Розкажуй, не дуйся. Я ж твій друг.

Синиця силувано всміхається.

САША

Розумієш, Ваню, є два види свободи. Свобода моральна, себто духовна, і свобода матеріальна. Свобода моральна, вона тут --

Злегка стукає Івана конвертом по голові.

САША

Я знаю чимало рабів, які почувають себе вільними.

СИНИЦЯ

Отже, нашійник тобі не тисне?

САША

Права була твоя мама. Якщо хтось скаже, що гроші не мають значення, то цей хтось - ідіот. Або ж у нього є гроші. Ніхто не допоможе тобі віднайти духовну свободу, тут маєш розібратися сам. Що ж до іншого...

Вручає Іванові конверт.

Петрович продовжує забавлятися з Лізою, але краєм ока глипає на Івана. Киває Ірині.

Та підбирає зі столу дзеркальце, на якому насипані дві доріжки білого порошку, й підходить до Синиці, вмощується поряд.

Саша задоволено всміхається, тоді віддаляється в інший кінець кімнати.

Трина підносить Синиці дзеркальце.

ІРА

У тебе очі сумні. Спробуєш?

ПЕТРОВИЧ

Запам'ятай, Іване. Цей конверт буде останнім.

Синиця розглядає конверт.

СИНИЦЯ

Масло зараз дороге.

Він нахилиється над дзеркальцем та смачно затагується.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - КІМНАТА-СТУДІЯ - НІЧ

Досередини заходить розхристаний Синиця.

Ліля підводиться з дивану. Поряд у ліжечку-колисанці спить немовля.

Синиця скидає взуття, прямує до сходів на другий поверх.

ЛІЛЯ

А я вже думала, що ти мертвий.

Іван спиняється, дістає з кишені конверт та кидає його дружині.

СИНИЦЯ

Я постійно тебе розчаровую. Пора б уже звикнути.

Синиця підіймається по сходах. Розгублена Ліля розкриває конверт та заглядає всередину.

НАТ. ЛІС - ВЕЧІР - ЗИМА

Темний засніжений ліс. Далеко поміж дерев жевріє полум'я. Богдан, із рушницею в руках, суне глибоким снігом у напрямку світла. Небом котиться гуркіт грому.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ – КУХНЯ – РАНОК

Рись ласує шматками пригорілого яблучного пирога,
розкиданого по підлозі. У дверях з'являється Діма.

ДІМА

Богдане?

НАТ. БОГДАНІВ ДІМ – САД – РАНОК

Богдан напівлежить, обпершись на яблуню. Він у тому ж одязі,
що й учора. Діма наближається до нього.

Чоловік спить. На місці лівого ока чорніє порожня яма.

Праве око відкривається.

ДІМА

У понеділок маршрутка в село не
їздить.

БОГДАН

Пробач, я про тебе вчора забув. У
понеділок маршрутка не їздить?

ДІМА

Ага. І ще з моргу дзвонили.

Богдан дістає з кишені та одягає пов'язку.

БОГДАН

Виганяй машину, поведеш, мені очі
злипаються.

ДІМА

Тіло не віддають. Прокурор не підпише
документи, поки не отримає
результатів розтину. Сьогодні
приїздить обласний доктор.

БОГДАН

Третій день. Він що, маршрутками
добирається?

ДІМА

Це не все. У морзі холодильники ще від
грози не працюють.

Лють закипає в Богданові.

ІНТ. ПРОКУРАТУРА – ПРИЙМАЛЬНЯ ПРОКУРОРА – ДЕНЬ

Уздовж стіни тягнеться безкінечний ряд крісел, зайнятих відвідувачами. Богдан з Дімою сидять у хвості черги.

ХРИСТИНА (30, секретарка) розкладає пасьянс на комп'ютері.

БОГДАН

Чи не могли б ви повторно повідомити пана прокурора, що в нас термінова справа?

Не відводячи погляду від монітора:

ХРИСТИНА

Будь ласка, очікуйте.

Богдан поволі підходить до Христі. Натискає кнопку на моніторі, і той гасне.

Жінка удостоює чоловіка поглядом та розпливається в милій посмішці.

ЛІЗА

Зробіть так ще раз – доведеться привітатись з охороною.

Богдан підходить до дверей кабінету прокурора, з-за яких доноситься гомеричний сміх, прочиняє їх --

ІНТ. КАБІНЕТ ПРОКУРОРА – ДАЛІ

ПРОКУРОР та двоє відвідувачів, Петрович і Саша Щербатий, розпивають за столом каву. Помічають Богдана, сміх обривається.

ПРОКУРОР

Ми ще не закінчили. Зачиніть двері з того боку.

Богдан розглядає присутніх, тоді прямує до виходу, залишивши двері прочиненими.

БОГДАН

(до Діми)

Набереш мене, коли в прокурора скінчиться кава.

Христина підходить до дверей та зачиняє їх. На дверях кабінету табличка:

БІСОВСЬКИЙ Т.Т.

ІНТ. МОРГ – КОРИДОР – ДАЛІ

Богдан заходить досередини.

Темним коридором пливе острівок світла. То Кирило зі своєю лампою, наче психопомп, поволі котить носилки. Богдан наздоганяє його.

Коридор виглядає значно довшим, ніж тоді, коли тут був Діма.

БОГДАН

Що сталося?

КИРИЛО

Мотоцикліст.

БОГДАН

Я приїхав забрати тіло.

КИРИЛО

Документи у вас?

Богдан кидає погляд на двері в кінці коридору.

БОГДАН

Прокурор якраз цим зайнятий. Не хочу марнувати час, сам розумієш.

Чоловіки скорочують дистанцію до дверей.

КИРИЛО

Я зможу віддати тіло лише коли документи будуть на руках.

БОГДАН

Сморід ще на підході до будівлі чути. За годину-дві тут бродячі пси почнуть збиратися.

КИРИЛО

Розумію, але проти закону перти не буду.

Підходять у кінець коридору. Кирило прочиняє двері до залу зберігання. Надто близько.

Богдан хапае ноші --

З-під білого простирадла на кахляну підлогу вивалюється відірвана рука.

БОГДАН

Я втомився воювати.

Кирило нахиляється та підбирає руку з підлоги, кладе її на носилки поруч з лампою.

КИРИЛО

Люди помирають. Ти нічого не зміниш.

Богдан боязко вдивляється в темряву залу. Врешті він відпускає носилки, розвертається та прямує до виходу.

Коли проминає двері вбиральні, спиняється. Кидає ще один погляд на Кирила, тоді надумує та заходить до туалету.

НАТ. МОРГ - ДЕНЬ

Зелена чортопхайка зупиняється перед будівлею.

Богдан виходить з моргу, помічає хлопця за кермом.

ДИМА

Час прийому закінчився. Сказали приходити завтра.

ІНТ. БОГДАНІВ УАЗ - РУХАЄТЬСЯ - НАДВЕЧІР'Я

Богдан за кермом. Хлопець сидить збоку, витирає носа рукою. Богдан кидає на нього погляд. В очах у Діми стоять сльози.

БОГДАН

Витри носа. Вона зараз в раю з Ісусом, топче босоніж завітчані поля, гаразд? Я цього так не залишу.

ДИМА

Справді? І що ж будемо робити, посидимо завтра ще три години під дверима прокурора? Так це працює?

БОГДАН

Не знав, що моїй дочці подобаються плакси.

ДИМА

Подобаються... Здається, ви досі не зрозуміли, що її труп уже засмердів половину району.

Богдан тисне на гальма. Авто різко спиняється. Діма повертає голову в бік Богдана --

ТРЯСЬ! Богдан заряджає йому ляпаса, червона намистина з'являється на нижній губі.

БОГДАН

У тебе почалася істерика.
Найпростіший спосіб привести людину до тями, це зарядити їй легко --

Діма заціджує йому в носа. Сконфужений Богдан витирає кров.

БОГДАН

Мене за що? Хлопче, якщо я не плачу, це не означає, що мені байдуже. До смерті звикають.

ДИМА

Чому ж тоді я їздив опізнавати тіло?

Хлопець вилазить з авто.

Богдан стежить за Дімою, який іде узбіччям, похиливши голову. Чоловік тисне на педаль газу, машина проїздить в кількох сантиметрах від хлопця та мчить геть.

НАТ. ЛІС - ВЕЧІР

Дюжина КРУКІВ на лісовій стежці. Триває галаслива трапеза.

Десь далеко падає дерево, і спуджені птахи злітають в небо.

Понівечена дзьобами туша РИСІ лежить в траві. Десятки мух рояться в повітрі, копошаться в роззявленій пащі.

Грудна клітка тварини кишить білими ОПАРИШАМИ.

ІНТ./НАТ. БОГДАНІВ ГАРАЖ - НІЧ

ДВІ ЧЕРВОНІ КАНІСТРИ дістає з полиці Богдан, виносить їх на вулицю, жбурляє в кузов авто та сідає за кермо.

ІНТ. БОГДАНІВ УАЗ – ДАЛІ

Розглядає свій розпухлий ніс в дзеркалі заднього виду, тоді заводить машину.

НАТ. ПРОКУРАТУРТА – НІЧ

У вікнах темно. Богданова автівка на повній швидкості проноситься повз будівлю.

ІНТ. МОРГ – ВБИРАЛЬНЯ – НІЧ

Крізь низьке прямокутне вікно, розташоване під стелею, лине слабке місячне світло.

Защібка, яка мала б тримати вікно зачиненим, відкинута. Долоня з'являється за склом. Штовхає, і вікно легко починається.

Знадвору влітає лом, паде на підлогу. Наступної миті бачимо Богдана, що силкується протиснутись через вікно всередину.

Під сусідньою стіною – туалетна кабінка. У просвіті між підлогою та дверима кабінки --

Пара ніг та увімкнена динамо-лампа. Пара рук поволі підтягує штани.

Богдан проштовхує себе всередину та незграбно вивалюється на кахляну підлогу. Підбирає лом, підводиться, потираючи рукою забиті ребра. Він прямує до виходу зі вбиральні, але спиняється, коли помічає пляму світла на підлозі. Підходить до дверей кабінки, тягнеться до ручки --

Двері злітають з завіс та збивають Богдана.

Він відлітає до стіни та паде на підлогу, придавлений дверима. Кирило Ведмідь підходить до Богдана з лампою в руках.

Богдан відкидає з себе двері, спинається на ноги.

КИРИЛО

Я думав, що це якісь злодії.

Богдан замахується помом – Кирило встигає ухилитись. Замахується знову та вибиває лампу з рук патологоанатома.

Ще одна спроба – Ведмідь блокує удар, вириває лом та викидає його.

Богдан на голову нижчий від доктора. Він б'є Кирила в обличчя.

Ліва.

Права.

Кирило ніби й не чує ударів. Масивною рукою патологоанатом ловить Богдана за горло та привалює до стіни. Підіймає --

Підшви Богданових черевиків відриваються від підлоги.

Богдан силкується вивільнитись. Ударяє по голові. Ще раз – безрезультатно. Задихається, на лобі випирають вени.

КИРИЛО

Ти що задумав, демоне?

Богдан б'є противника ногою в пах – Кирило послаблює хват.

Богдан заряджає в горло. Ще раз. Кирило відступає. Богдан молотить знову і знову. Брутальні, дикі удари, останній з яких влітає Кирилові в підборіддя --

Патологоанатом робить крок назад, перечіпається об лампу та заточується – масивне тіло падає навznak. Кирилова шия влітає на край рукомильника – ТРІСК кераміки та кісток, після чого настає тиша.

Богдан віддихується. Підбирає динамо-лампу та виходить, а розпластане Кирилове тіло продовжує нерухомо лежати на землі.

ІНТ. МОРГ – КОРИДОР – ДАЛІ

Тримаючи в руках лампу, Богдан прямує до залу зберігання тіл. Заходить усередину.

КРІЗЬ ВІДЧИНЕНІ НАВСТІЖ ДВЕРІ: Він ходить від одного тіла до іншого, відгортаючи простирадла. Зникає за стіною, тоді з'являється знову біля наступного тіла. Відкидає тканину та завмирає. Ставить ліхтар на ноші.

ІНТ. РЕЗИДЕНЦІЯ СВЯЩЕННИКА – МОЛИТОВНА – ПЕРЕД СВІТАНКОМ

Кімната оповита темрявою. Лики святих дивляться на нас з ікон на стінах.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО (З.К.)

Прийди, окаянна душе, Творцеві всіх
сповідайся.

Заходить отець Михайло. Чиркає сірником і, наче спалах
блискавки --

МОНТАЖНА ВКЛЕЙКА: Богдан жене на своїй вантажівці гірською
дорогою. Закривавлене обличчя не виказує жодних емоцій.

НАЗАД ДО:

Отець Михайло підходить до наступної свічки.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО (З.К.)

Поглянув я на... Поглянув...

Запалює свічку.

МОНТАЖНА ВКЛЕЙКА: Конструкція з дров, ніби жертвний вівтар.
Пара розбитих до крові рук докладає до конструкції кілька
полін.

НАЗАД ДО:

Отець стоїть на колінах перед іконою.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

Поглянув я на красу дерева й в умі
спокусився - тепер лежу нагий і
соромлюся.

МОНТАЖНА ВКЛЕЙКА: Тіло, закутане простирадлом, наче саваном,
лежить на імпровізованому поховальному ложі з дров.

БЕНЗИН з каністр плеться на білу тканину.

НАЗАД ДО:

Священник продовжує свою молитву, похиливши голову.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

Втікай, душе, від вогню, втікай від
знищення у полум'ї божественному, бо
суддя вже близько. Бог є світло, яке
очищає, і нема в ньому... Пробач.
Сьогодні мені теж кортить помовчати.

Він підводиться та задуває свічки - кімнату огортає морок.
Чуємо, як чиркає сірник.

НАТ. БОГДАНІВ ХЛІВ – НА СВІТАНКУ

Запалений сірник приземляється на закутане простинею тіло.

Спалахує багаття. Язики полум'я пропалюють білу тканину й тягнуться високо вгору, перетворюючись на чорний дим.

Наче старозавітний жрець, Богдан спостерігає за тим, як вогонь поїдає мертву плоть.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ – КУХНЯ – РАНОК

Гострі КІГТІ врізаються в іграшкового щура. Маленький рись відточує навики, граючись у свою улюблену гру – вбивство.

НАТ. РЕСТОРАН “КОЛИБА” – ДЕНЬ

Чорний позашляховик “Тойота Секвоя” на парковці.

Авто Широкого спиняється біля ресторану. Павло вискакує на вулицю. Він проминає позашляховик та прямує до вхідних дверей ресторану. Раптом спиняється, повертає голову в бік автівок.

НАТ. “ТОЙОТА” ПЕТРОВИЧА – ДАЛІ

Перед автомобіля скидається на пошрамовану морду хижака. Глибока вм'ятина на передньому бампері, радіаторна сітка розламана, ліва фара вщент розбита.

Широкий підходить до авто. Уважно вдивляється. Він виколупує осколок фари, підносить його ближче до очей.

На склі ледь помітні бурі краплі.

ІНТ. РЕСТОРАН “КОЛИБА” – МОМЕНТОМ ПІЗНІШЕ

За столом сидять наші любі друзі – Іван Синиця та Едуард Петрович. Останній вже добряче підпилий.

ПЕТРОВИЧ

Колись тут можна було купити хорошу
самогонку з хріном, а отов казьонков
хіба кіз натирати, щоб не кашляли.

Широкий підходить до столу.

ПЕТРОВИЧ (ДАЛІ)

Пане Павле, нарешті. Наша культурна програма добігає кінця, і, боюся, ще одну дію я не потягну.

ШИРОКИЙ

Звиняйте, довелося пароха провідати.

ПЕТРОВИЧ

З Божою поміччю й пити легше.
Знайомтеся – пан Синиця. Пан Синиця – наша людина в Держсіна- Держгане --

СИНИЦЯ

Держлісагентстві.

ПЕТРОВИЧ

Не заперечую. Потисніть руки.

Чоловіки тиснуть руки.

ПЕТРОВИЧ

Поки ви не втягнули мене в якусь високоінтелектуальну дискусію, іду пісьну разок.

Петрович устає з-за столу та зигзагом прямує до вбиральні.

СИНИЦЯ

Це вже антракт номер три, не звертайте уваги.

ШИРОКИЙ

Давно ви знайомі? Із Петровичем.

СИНИЦЯ

Достатньо довго аби зрозуміти, що він любитель залити кабінку. Його помічник вийшов на мене. Сказав, що вам потрібна допомога з дозволом на вирубку.

Широкий слухає дещо відсторонено.

СИНИЦЯ

Даю вам стовідсоткову гарантію – дозвіл ви отримаєте. Питання лише в площі, яка прямо пропорціонально залежить від розміру інвестицій.

ШИРОКИЙ

Прямо пропорціонально?

СИНИЦЯ

І не інакше. Думаю, треба обговорити взаємовигідні умови.

Синиця помічає, що Широкий позирає йому через плече, повертається в той бік.

У вікнах ресторану видно припарковані автомобілі.

СИНИЦЯ

Що за історія з парохом?

ШИРОКИЙ

Прошу?

СИНИЦЯ

Ви казали, що у вас була зустріч.

ШИРОКИЙ

О, парох, так- Пробачте, то ваш позашляховик припаркований?

Синиця насторожується.

СИНИЦЯ

Петровича.

ШИРОКИЙ

Я далі в СІЗО поїду, знайомого провідати. Він вночі мало людину не вбив. Збожеволів чи щось типу того. Кілька днів тому дочку його збили на смерть. На такому ж авто.

Іван починає несвідомо роздряпувати свої зап'ястя.

СИНИЦЯ

Он воно що.

Широкий поглядом оцінює Івана. Останній нервово зиркає на двері вбиральні.

СИНИЦЯ (ДАЛІ)

Так що, зловили когось?

ШИРОКИЙ

Ще ні.

СИНИЦЯ

Звідки ж тоді ви знаєте, що вони були на такому авто?

ШИРОКИЙ

Машину по сліду від протектора визначили. Пів області їх шукає. На місці аварії знайшли купу слідів, кров, ДНК, криміналісти добряче попрацювали. Я оце звернув увагу... На машині Петровича, там спереду сліди, ніби після аварії.

СИНИЦЯ

Так, він розказував. Олень на дорогу вистрибнув. Заждіть, піду гляну, щоб він там не заснув.

Підводиться.

ШИРОКИЙ

Сядь.

Синиця завмирає. Тоді поволі сідає.

ШИРОКИЙ

Часу в нас вдосталь.

Петрович вилазить з вбиральні, ледве тримаючись на ногах. Причалапує до столу та одразу ж береться розливати алкоголь по стаканам.

ПЕТРОВИЧ

Пропустивім шось цікаве?

ШИРОКИЙ

Що ви зробили з оленем?

ПЕТРОВИЧ

Га?

ШИРОКИЙ

Який вам під колеса потрапив.

ПЕТРОВВИЧ

(до Синиці)

Про шо це він?

Широкий хапає Петровича за голову та пригачує його обличчям об стіл.

Офіціант за прилавком підводить погляд, тоді продовжує протирати стакани. Петрович так і залишається лежати на столі.

ШИРОКИЙ

Завтра він цього не згадає. Налигався,
ми вели його до машини, тут він й
зашпортався. Голова й так болітиме.

Нажаханий Синиця не відповідає.

Широкий змірює його поглядом, дивиться на розпластаного на столі Петровича. Тоді дістає з внутрішньої кишені піджака грубий конверт.

ШИРОКИЙ

Думаю, тепер можна обговорити
взаємовигідні умови.

ІНТ. В'ЯЗНИЦЯ – ЗАЛ ОЧІКУВАННЯ – ДЕНЬ

Охоронець заводить Широкого до залу, де за столом сидить Богдан. Павло сідає навпроти, Охоронець же відходить до стіни. Широкий вручає Богданові Біблію.

ШИРОКИЙ

Отець передав. Часу мало, тож слухай,
я тут дещо дізнався.

Широкий вагається. Богдан вичікувально спостерігає.

ШИРОКИЙ (ДАЛІ)

Адвокат каже, що як повезе, то зможемо
збити до трьох. Важкі тілесні – це не
жарт, але у тебе, зрештою, медалі.
Накидаємо листа --

БОГДАН

Це правда, що він ходити не зможе?
Доктор.

ШИРОКИЙ

Та дідько з тим доктором, спочатку
треба витягнути тебе звідси.

Богдан розглядає Біблію.

БОГДАН

Кілька років тому один хлопчина розбив літак в Альпах, приземлив об гору. Сто чотири людини. Бачиш, йому набридло жити. Що від тебе лишається на такій швидкості? Пил і, як пощастить, голос у чийсь голові. Якби на тому літаку був хтось, кого любиш? Кому в такому випадку мстити? Мертвим? Богові? Богові не зламаєш щелепу.

ШИРОКИЙ

Поки що роз'юшений писок тільки у тебе.

Богдан посміхається.

БОГДАН

Подбай про рисеня. Здай у заповідник, маєш знайомих.

ШИРОКИЙ

Гаразд.

БОГДАН

І дізнайся, скільки на лікування треба, для патологоанатома. Я оплачу.

ШИРОКИЙ

Ти не спіши грішми розкидатись.

Павло крадькома позирає на Охоронця, тоді:

ШИРОКИЙ (ДАЛІ)

(sotto voce)

Помічник судді - мій хороший знайомий.

Богдан підводиться з-за столу.

ШИРОКИЙ

Старий, не роби з себе мученика.

Богдан прямує до дверей. Охоронець крокує за ним.

ШИРОКИЙ

Зажди.

Той спиняється. Широкий підбирає Біблію, підходить до Богдана та вручає йому книгу.

ШИРОКИЙ
Пробач, старий.

БОГДАН
Передай отцю Михайлу, що однією
літературою він не відмажеться.

Богдан з Охоронцем виходять, залишаючи Широкого наодинці.

Акт III

КОЛИ ГОВОРИТЬ БОГ...

НАТ. БОГДАНІВ ДІМ – САД – ДЕНЬ

Молода яблуня. Земля під стовбуром перекопана.

На наших очах дерево починає швидко пнутися вгору. Сніг миттєво засипає землю, тоді так само миттєво тоне. З'являється зелене листя, яке стає більшим, червоним, мертвим. Знову сніг. Цикл повторюється п'ять разів, допоки час не відновлює свій природний плин.

Літо. Минуло п'ять років.

НАТ. БОГДАНІВ ДІМ – ДЕНЬ

Під супровід завиваючих завіс починається хвіртка. Чоловік у чорній панамці заходить на подвір'я, спортивна сумка в руках. Підходить до вхідних дверей та пробує їх відчинити – зачинено. Нахиляється та дістає з-під килимка ключ.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ – КУХНЯ – ДАЛІ

Чоловік починає двері до кухні. Кидає сумку на підлогу, дістає з неї одяг, пару кросівок та обклеєну ізоляцією пошарпану Біблію.

СЕРІЯ КАДРІВ:

-- Прочиняє двері до ванної кімнати.

-- Прочиняє двері до вітальні.

-- Прочиняє двері до спальні.

КОРИДОР ПЕРЕД КІМНАТОЮ АНІ – ПІЗНІШЕ

Чоловік стоїть перед масивними двостулковими дверима.

Обережно підносить руку до дверей. Кісточки пальців зупиняються в міліметрах від лакованого дерева.

Богдан опускає руку.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ – СПАЛЬНЯ – НІЧ

На ліжку лежить Іра – жінка з бані Петровича.

ІРА

Зізнайся, тобі просто подобається
повзати на колінах. Дивитись бридко.

Іванова голова вигулькує з-за ліжка.

Це не Іван, якого ми востаннє бачили п'ять років тому. Ні, вирушивши на пошуки щастя, цей Іван знайшов його на кінчику голки.

Його очі скажено бігають туди-сюди.

СИНИЦЯ

Ти навмисно його сховала. Бог заздрив
безтурботності чоловіка, тож сотворив
жінку.

ІРА

Обізвався, самокататель. Мучити себе
ти й без мене вмєш.

СИНИЦЯ

Не кричи, а то мала проснеться.

ІРА

Пробач. Забула, що у нас тут дитячий
садок.

СОФІЙКА (З.К.)

Тату?

Обоє злякано повертають голови.

У дверях стоїть уже шестирічна дочка Івана – СОФІЙКА. Притуляє до грудей іграшкового ведмедика.

СОФІЙКА

Щось випізло з шафи.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - КОРИДОР НА 2-МУ ПОВЕРСІ - ПІЗНІШЕ

Софія тягне батька за руку темним коридором. Іван сповільнює крок, налякано дивиться на чорний прямокутник дверей, що ведуть до кімнати дочки.

СИНИЦЯ

Давай сьогодні переночуєш у моїй кімнаті.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - КІМНАТА-СТУДІЯ - РАНОК

Софія сидить за журнальним столиком, бавиться розмальовкою.

СОФІЙКА

Огірки?

Синиця порається біля плити.

СИНИЦЯ

Не думаю, що йому сподобається.

Дівчинка впускає олівець на підлогу. Нахиляється та залазить під стіл.

Олівець та ПАКЕТИК ІЗ ПОРОШКОМ на підлозі.

Софійка підбирає олівець.

СОФІЙКА

Морозиво?

СИНИЦЯ

Скоріше щось без цукру.

По сходах спускається Іра. Підходить до дівчинки, сідає поряд.

ІРА

Доброго ранку, маленька. Що це ти таке малюєш, квіточки? Яка ж ти молодчинка!

Софійка відриває погляд від розмальовки. Зацікавлено розглядає обличчя Ірини, простягає руку вперед. Спантичана Іра нахиляється до дівчинки, роззявивши рота.

Софійка пальцями стуляє Ірині губи, а тоді, наче й не було нічого, повертається до малювання.

СИНИЦЯ

Сніданок готовий.

НАТ. ДІМ СИНИЦІ - ЗАДНІЙ ДВІР - РАНОК

Синиця з дочкою сидять на лаві.

СОФІЙКА

От якби ти був розумніший, то не поміняв би її на лярву.

СИНИЦЯ

Вона таке сказала?

СОФІЙКА

Ага. Я знаю, чому він такий злий. Його ніхто не обіймає. Якби обіймали, Борис би не гарчав.

СИНИЦЯ

Ну, я пробував обіймати твою маму. Не те щоб це дало якийсь результат.

СОФІЙКА

Наш Том їсть малу рибку. Можливо, купити Борисові велику рибку?

СИНИЦЯ

Можна буде спробувати.

Дівча безмежно радіє. Сигналить авто.

СИНИЦЯ

А ось і наша улюблена мама. Добре, обійми тата.

Софія міцно обіймає батька, тоді біжить геть, кидаючи на ходу:

СОФІЙКА

Папа, тату! Папа, Борисе!

СИНИЦЯ

До наступного тижня. І не забудь рибу!

Софія зникає за будинком. Синиця розглядає просторий вольєр.

СИНИЦЯ

Борису сподобається.

Усередині, на сухому дереві, лежить великий рись.

НАТ. ЦЕРКВА - РАНОК

Дзвенять дзвони. Прочани заходять до храму.

ІНТ. ЦЕРКВА - ДЕЩО ПІЗНІШЕ

Отець Михайло нашіптує покуту літній жінці. Жінка хреститься та відходить. Її місце займає наступна людина. Отець Михайло підводить погляд --

Богдан сидить навпроти.

БОГДАН

Отче, у тюрмі мені явився ангел
Господній. Він сказав, що ваші гейські
коктейлі - не гріх.

Вручає священникові пошарпану Біблію.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

Моя Біблія? Чому така тонка?

БОГДАН

Я видер зайві сторінки. Зізнайтеся, що
скучили за мною.

Пауза.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

У мене ром скінчився.

НАТ. СІЛЬМАГ - ДЕНЬ

Дорогою йдуть люди після служби. Богдан відділяється від гурту та заходить до магазину.

ІНТ. СІЛЬМАГ - ДАЛІ

НАСТЯ (25, волошкові очі) відходить від каси та застигає на місці, коли зустрічається поглядом із Богданом. Однією рукою вона машинально прикриває живіт, ніби намагаючись захистити те, що всередині.

Богдан помічає.

ДИМА (З.К.)

Тільки чорний лишився, купимо біля нас.

Діма підходить до Насті. Якусь мить стоїть, не знаючи, що сказати. Він тепер акуратно підстрижений.

ДИМА

Богдане, я не знав... Ви повернулися.

Богдан привітно посміхається.

БОГДАН

Так, учора приїхав.

ДИМА

Радий бачити.

Тиснуть руки. Знову незручна пауза.

ДИМА

Це Настя, моя дружина.

БОГДАН

Напоумила його постригтися?
Молодчина.

НАСТЯ

Діма про вас розповідав. Це правда, що вам око розпеченим ножом викололи?

ДИМА

Пробачте, думаю, нам пора. До нових зустрічей.

Діма виштовхує Настю на вулицю.

БОГДАН

(до продавця)

Пляшку рому, будь ласка.

НАТ. СІЛЬМАГ – ДЕЩО ПІЗНІШЕ

Виходить Богдан з пляшкою в руках.

НАСТЯ

Богдане!

Настя наздоганяє його.

НАСТЯ

Ми з Анею вчилися в одному класі.

БОГДАН

Пригадую. Я колись дружив з твоєю мамою.

НАСТЯ

Справді? Вона не розповідала.

БОГДАН

То було дуже давно.

НАСТЯ

Я молилася за вас весь час, поки ви були в тюрмі.

БОГДАН

Не подіє. Отець Михайло каже, що ми з ним варитимемось в сусідніх казанах.

НАСТЯ

Ну, з другом завжди веселіше.

Діма чекає в кількох десятках метрів далі по дорозі.

НАСТЯ

Ми з Дімою були б раді бачити вас сьогодні в нашому домі. Я запекла рибу. Є хороше вино.

Богдан киває на її живіт.

БОГДАН

На якому місяці?

НАСТЯ

Я... ще не казала нікому.

БОГДАН

Вибач, не хотів лізти не в свої справи.

НАСТЯ

Тільки третій тиждень минув.

БОГДАН

Ну, хороші новини. Був би радий зайти,
але мене чекають.

Богдан махає Дімі рукою, після чого пляшкою рому малює над
Настею хрест.

БОГДАН

Іди й не гріши, дитино. І бережи цього
дурня, в нього добре серце.

Богдан розвертається та йде.

НАСТЯ

Історія про ніж - правда?

Чоловік посміхається.

БОГДАН

Ні. То була викрутка.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - КІМНАТА-СТУДІЯ - НІЧ

Синиця спілкується по телефону. З трубки линуть прокльони.

СИНИЦЯ

Послухай... Послухай. Та послухай ти
мене нарешті!

Потік прокльонів на тому боці припиняється.

СИНИЦЯ

Я намагаюся злізти, гаразд? Нема
нічого. Де вона бачила той пакетик?

Синиця підходить до кухонного столика, заглядає під низ.

Пакетик з бурим порошком валяється на підлозі. Синиця
підіймає його, цілує.

СИНИЦЯ

Нема нічого, і бути не могло.

У телефоні - крики, звинувачення, образи.

СИНИЦЯ

Чому ти промовчала тієї ночі?

Тиша.

СИНИЦЯ

Коли я прийшов додому з конвертом.
 Якщо тобі так шкода нещасну дівчину,
 чому ти сама не пішла в поліцію? Тому
 що тоді в тебе не було б змоги називати
 мене нікчемю. А не маючи змоги
 називати мене нікчемю, тобі рано чи
 пізно довелось б глянути на себе і
 поставити собі питання: що, як я не
 свята? Що, як насправді я тупа
 лицемірна курва, яка лише чекала
 нагоди, щоб її чоловік промахався, аби
 мати причину втекти до свого
 засмаглого іспанського хира!

Іван викидає телефон, вмощується на дивані. Висипає порошок на фольгу.

Із другого поверху лунає шум, схожий на кроки. Можливо, це посідається старий дерев'яний будинок.

СИНИЦЯ

Іро?!

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - КОРИДОР НА 2-МУ ПОВЕРСІ - ПІЗНІШЕ

На сходах вигулькує Іванова голова.

СИНИЦЯ

(ледь чутно)

Іро?

Темний коридор закінчується кімнатою його дочки.

Крізь прочинені двері лине темрява.

НАТ. ЛІСОПИЛЬНЯ - РАНОК

Гудуть пили, поміж куп лісу-кругляка гасають завантажені
 деревом лісовози.

Механік ВІТЯ під наглядом Павла Широкого пораяється під
 капотом старенького УРАЛа.

ВІТЯ

Минулого тижня їхав.

ШИРОКИЙ

Який сьогодні день?

ВІТЯ

Понеділок.

ШИРОКИЙ

Сьогодні в нас сьогодні, яка мені в сраці різниця, що було минулого тижня? Сьома година, а я бачу перед собою машину, яку не мав би зараз перед собою бачити. Утрачений час – це втрачені гроші.

Чоловіки не помічають, як до них наближається Богдан із лопатою в руках.

Богдан прикладає держак лопати до Павлової потилиці.

БОГДАН

Попався, каналіє.

Широкий піднімає руки, поволі повертається, але, побачивши Богданову посмішку, полегшено зітхає та опускає руки.

ШИРОКИЙ

Старий, я чуть не впісявся. Ходи сюди.

Обіймаються.

ШИРОКИЙ

Ти коли вернешся? Лопата навіщо?

БОГДАН

Та це я так, по справах іду, а тут ти. Думаю, зайду привітаюся.

ШИРОКИЙ

П'ять років – як один день.

Богдан стоїть, обпершись на лопату.

БОГДАН

Не для мене.

Пауза.

БОГДАН (ДАЛІ)

Із роботою проблеми. Може, є місця в бригаді?

Механік Вітя скося поглядає на Богдана. Павло відводить друга вбік.

ШИРОКИЙ

Трясця, старий, чесно сказати... Ми тільки на початку літа пацанів набрали. Може, зимою. Зайдеш? Стільки часу не говорили.

Богдан розвертається та поволі йде геть.

БОГДАН

Мушу йти. Не переживай, я тебе знайду.

Коли Богдан відходить на достатню відстань:

ВІТЯ

Здався мені трохи дивним.

Широкий проводжає Бодю поглядом.

ШИРОКИЙ

Ще б не здався. Він же --

ВІТЯ

Контужений?

ШИРОКИЙ

Гірше - ідеаліст.

НАТ. ЦВИНТАР - РАНОК

Сотні надгробків. Богдан із лопатою стоїть біля чорної гранітної плити, на якій викарбовано:

Діана Бойко

1978 - 2016

Пам'ять не зів'яне

Збоку вирита п'ять років тому яма, що мала стати могилою його дочки. Чоловік зачарований сюрреалістичним видом --

ЖОВТОГАРЯЧІ КУЛЬБАБИ густо вкривають горб землі край могили.

Він заглядає всередину - дно ями закидане усіляким сміттям: пластикові вінки, шматки бетону, пляшки. Чоловік стрибає всередину та береться вичищати могилу.

НАТ. ЦВИНТАР – ДЕНЬ – ЗИМА

Те ж саме місце. Горб землі край могили розрівняний. На могилі Діани палахкотить свічка.

Десятки людей ходять поміж гробів, запалюють свічки, моляться.

НАТ. БОГДАНІВ ДІМ – ВІТАЛЬНЯ – ДЕНЬ

16-бітне зображенням хокеїстів, що гасають по екрану туди-сюди.

Богдан та Отець Михайло сидять на дивані перед телевізором. У кожного в руках по контролеру. Отцеві ніяк не вдається пробити Богданових захисників.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

Закриваєшся ти, Богдане. Прямо як в житті. Не приведе це до добра.

БОГДАН

Ви, отче, коли починаєте програвати, одразу на філософію падаєте, аби лише мені зуби заговорити. Чи це не гордість вами керує?

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

Тільки мертві не грішать.

Зображення на екрані застигає.

БОГДАН

То я потягнув, пощастило вам.

Богдан підходить до телевізора та починає вовтузитись із приставкою.

БОГДАН

Із моменту смерті дочки мені часто сниться один і той же сон. Я йду засніженим лісом по сліду оленя, і кожен раз, коли вже маю його наздогнати, прокидаюся.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

Що станеться, коли ти його наздоженеш?

Богдан знизує плечима.

Картинка на екрані знову оживає. Богдан падає на диван та бере в руки контролер.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

Ти зустрічався з патологоанатомом?

БОГДАН

А він тут до чого?

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

Хто його знає? Тяжко тобі на душі, сповідатись не хочеш, от і сниться усіляка чортівня. Я чув, що чоловік паралізований.

БОГДАН

Добре, отже, нікуди не втече.

ОТЕЦЬ МИХАЙЛО

Як переможу - пообіцяй, що відвідаєш його.

БОГДАН

Переможете? Тут вам, отче, й Бог не допоможе.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - КІМНАТА-СТУДІЯ - ДЕНЬ

Заплакана Іра кроками міряє кімнату. Паніка в її очах. До будинку влітає Саша.

САША

Де він?

ІРА

Узяв машину й поїхав у бік центру. Плів щось про голоси і кров --

Саша міцно стискає її руку.

ІРА

Мені боляче.

САША

Я знаю, так і має бути. Що саме він говорив?

ІРА

Яка в біса різниця? У нього від гери мозок плавиться. Я усього лише хотіла допомогти, він ковтнув забагато --

Саша теліпає Ірою.

САША

Господи, що ковтнув? Не реви, суко, що ти йому дала?

ІНТ. "ТОЙОТА" ПЕТРОВИЧА - ДЕНЬ

Олександр жене вулицями містечка. На повній швидкості проминає Іванове авто, кинуте край дороги. Різко гальмує.

Здає назад, спиняє своє авто перед машиною Синиці --

Дверцята машини відчинені навстіж. Усередині нікого.

Навпроти - господарський магазин.

ІНТ. ГОСПОДАРСЬКИЙ МАГАЗИН - МОМЕНТОМ ПІЗНІШЕ

Розлючений Саша влітає всередину.

Іван Синиця, в одних лише шкарпетках та трусах, накидає на себе церату, наче плащ. Помічає Сашу.

СИНИЦЯ

Клейонку собі купив із джмеликами. Як тобі?

Саша обережно підходить.

САША

Добре-добре. Ходімо, відвезу тебе додому.

ПРОДАВЕЦЬ

Він не заплатив.

ІНТ. "ТОЙОТА" ПЕТРОВИЧА - РУХАЄТЬСЯ - ДЕНЬ

Саша за кермом, роздратовано поглядає на Івана. Синиця закутаний у прозору церату, поцятковану маленькими джмелями. Із-під клейонки визирають лише ніс та очі.

Дуже повільно він повертається в бік Саші, змірює його поглядом, примружившись, а тоді так само повільно відвертається.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - КІМНАТА-СТУДІЯ - ДЕНЬ

Чоловіки завалюються всередину. Залишаючи на підлозі мокрі сліди, Синиця чалапає до дивана. Лягає.

ІРА

Маленький, я ж казала, що треба брати половинку.

Синиця визирає з-під клейонки на Сашу.

СИНИЦЯ

Прожени його.

Закривається клейонкою з головою.

СИНИЦЯ

Бачиш джмеликів?

Іра відгортає церату.

ІРА

Так, дуже гарні.

СИНИЦЯ

Вони допомагають приглушити голос.

ІРА

Добряче ж тебе гребе, га?

Саша насторожено слухає.

СИНИЦЯ

Я тягнув її за плечі, а вона шепоче: "Закоти рукави". Тож я так і зробив, але там було стільки крові, стільки крові. Я ж не знав, що кров краще відмивати у холодній воді.

Синиця знову закривається цератою.

СИНИЦЯ

Тихо. Тихо!! Жуу-жуу-жуу. Чуєте?

ІРА
(до Саші)
Це минеться.

Саша киває. *Минеться.*

НАТ. ПОДВІР'Я КИРИПОВОГО ДОМУ - ДЕНЬ

ЗОРЯНА (50, красива повнява жінка) прочиняє хвіртку, входить на подвір'я. Із-за будинку доноситься несамовитий гавкіт.

ЗОРЯНА
Барон! Бублик! Фу!

Жінка заходить за будинок --

Дві великі німецькі вівчарки скажено лають на загнаного до стіни Богдана.

ЗОРЯНА
Фу! Не сваріться!

Собаки полишають незваного гостя. Богдан втискається в стіну, винувато мнучи в руках шапку. Ще ніколи ми не бачили його таким зляканим.

ІНТ. БУДИНОК КИРИПА - ПРИХОЖА - ТРОХИ ПІЗНІШЕ

Усередині, радісно виляючи хвостами, Зоряну та Богдана зустрічають ще четверо маленьких собак.

ЗОРЯНА
Що, мої маленькі? Скучили за мамою?
(до Богдана)
Зачекайте, гляну, чи він не спить.

Жінка зникає за дверима. Ледь чутне перешіптування, тоді сміх. Двері прочиняються --

Кирило сидить посеред кімнати в інвалідному візку.

КИРИЛО
Я вже знаю, хто мене покатає.

НАТ. БУДИНОК КИРИЛА - ЗАДНІЙ ДВІР - ДЕНЬ

Кирило у своєму візку, прикритий картатим пледом. Богдан сидить поряд на садовому кріслі, тримає в руках дві чашки з чаєм.

Богдан сьорбає. Тоді підносить іншу чашку до рота Кирила - той повертає голову та тягне чай крізь соломинку.

БОГДАН

Гарячий.

КИРИЛО

І до чорта солодкий.

Пауза.

БОГДАН

Любиш собак?

КИРИЛО

Дружина.

БОГДАН

Діти?

КИРИЛО

Ні. Не любиш собак?

БОГДАН

Не люблю ні до кого прив'язуватись. Як був малим, то батько приніс додому трьох зайчат. Двое з них здохли впродовж першого тижня. Якась хвороба, тварина відмовляється їсти.

КИРИЛО

Що сталося з третім?

БОГДАН

Га?

КИРИЛО

З третім зайчам.

БОГДАН

Захворіло, так само, як й інші. У перший день хвороби я скрутив йому шию, щоб не мучилось.

Кирило заходиться сміхом.

ШИРОКИЙ

Шкодуеш, що не скрутив шию мені?

Богдан крутить в руках чашку.

БОГДАН

Хіба у тебе нема такого бажання? Убити мене за те, що я тобі зробив?

КИРИЛО

Ти поселився на цвинтарі, якщо живеш минулим. У цій житті я знаю дві істини. Як людина, що добрі два десятки років провела, колупаючись у кишках, скажу впевнено – всередині ми всі однакові.

Сніг поволі вкриває землю. Богдан підносить чашку з чаєм до Кирилових вуст – той п'є.

БОГДАН

А друга істина?

КИРИЛО

А друга істина полягає в тому, що це до чорта солодкий чай.

Обоє посміхаються.

НАТ. МАСТОК ПЕТРОВИЧА – ВЕЧІР

Палац на окраїні села. Подвір'я, на якому умістилися б ще декілька будинків, огорожене високим парканом. Масток охороняє велетенський ВОВКОДАВ, замкнений у вольєрі.

За палацом піднімається поросла молодим лісом гора.

Чорний позашляховик "Тойота Секвоя" спиняється біля дому, зсередини вистрибує Олександр Шербатий із пакетом.

Собака починає несамовито гавкати.

Саша підходить до вольєра та мовчки свердлить тварину поглядом. Раптом пес перестає гавкати та зі скавулінням тікає до буди. Задоволений, чоловік іде до вхідних дверей.

Пробує – зачинено. Саша стукає – ніякої відповіді.

НАТ. МАСТОК ПЕТРОВИЧА – БАСЕЙН – ВЕЧІР

Саша намагається відчинити чорний вхід, не розгубивши при цьому покупок.

ІНТ. МАСТОК ПЕТРОВИЧА – ЗАЛ – ДАЛІ

Зал, обставлений у стилі сільського бароко. На стіні висить велетенський парадний портрет Петровича в латних обладунках.

ПЕТРОВИЧ (З.К.)

Тримай міцно.

Червона п'ятикутна зірка виблискує на вершечку новорічної ялинки. Руки Петровича з'являються в кадрі, підіймають зірку, тоді кидають її об підлогу.

Петрович стоїть біля ялинки на драбині, яку притримує Лізочка.

ЛІЗА

Обережно, хай тобі. Що було в ящику,
у те й вбирала.

ПЕТРОВИЧ

Нічого, ми це виправимо.

Саша заходить до залу. Кладе пакунок на стіл.

ПЕТРОВИЧ

Авто заправив?

САША

Повний бак. Петровичу, я б хотів
поговорити. Наодинці.

ПЕТРОВИЧ

Я від свого котика нічого не приховую.

ЛІЗА

Мняу!

САША

Ви вірите в привидів?

ПЕТРОВИЧ

Тільки якщо це привиди комунізму. Ти
якось здалеку заходиш. Подай-но мені
ангелика, там, у коробці.

Саша переступає через уламки зірки та підходить до ящика з ялинковими прикрасами.

САША

(до Лізи)

Відомо тобі, з ким тепер ошивається твоя колежанка Іра?

ЛІЗА

Вона більше не працює. Здається, живе з якимось невдахою.

САША

Так. І звати цього невдаху – Іван Синиця.

ПЕТРОВИЧ

Наш Синиця?

САША

Ага. Звили собі кубло. Я вчора його в одних трусах знайшов на вулиці.

ПЕТРОВИЧ

Як сталося, що ти про це дізнався?

Саша дістає з коробки ангела з білосніжними крильцями.

САША

Хіба не за це ви мені платите?

ПЕТРОВИЧ

Гаразд. Що з того? Знайшов і знайшов.

САША

Він каже, що голоси чує. Голоси мертвих. Розповідає усілякі історії.

Петрович задумується.

ПЕТРОВИЧ

Голоси – не проблема.

САША

Проблема не голоси. Проблема – люди, які ці голоси чують.

ПЕТРОВИЧ

І що ти пропонуєш?

Саша вручає ангела Петровичу.

САША

Одним привидом більше, одним привидом
менше.

Петрович одягає іграшку на ялинку. Любується.

ПЕТРОВИЧ

І так близько до неба.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ – КУХНЯ – ВЕЧІР

Гірлянди на вікні миготять червоним світлом. Богдан сидить за столом. На підлозі перед ним розкладені три німецькі ШТИК-НОЖІ. Він підіймає один та починає точити лезо, вправно орудуючи каменем.

КОРИДОР ПЕРЕД КІМНАТОЮ АНІ

Усе ще чути удари точильного каменю об лезо. Богдан стоїть перед дверима. Зібравшись з духом, прочиняє їх.

Розстелене ліжко, полиці з книгами, програвач та колекція пластинок. Постери Кобейна та Гендрікса на стіні. Натюрморт із кульбабами припертий до ліжка.

КУХНЯ

Повертаємось до кухні. Богдан ставить ніж на стіл, тоді бере з підлоги наступний.

КІМНАТА АНІ

Чути чиркання каменю об сталь.

Богдан застеляє ліжко, збирає розкиданий одяг, скидає все в шафу.

КУХНЯ

Богдан підбирає та починає точити третій ніж.

КІМНАТА АНІ

Богдан угвинчує в стіну саморіз, тоді чіпляє на нього натюрморт.

КУХНЯ

Він ставить ніж на стіл поряд із двома іншими. Виходить із кімнати.

НАТ. ПІС - НІЧ

Дерева гойдаються в гіпнотичному танці.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ - СПАЛЬНЯ - НІЧ

Богдан сидить на краю ліжка.

Густий дим стелиться підлогою.

КУХНЯ - ПІЗНІШЕ

У потемку Богдан підходить до рукомийника, набирає в чашку воду, випиває. Дим вкриває підлогу, але Богдан не звертає на це жодної уваги. Його увагу привертає слабке світіння в коридорі.

КОРИДОР ПЕРЕД КІМНАТОЮ АНІ

Богдан підходить ближче. Металева ручка на дверях розжарена до червоного. Чоловік повертає її та прочиняє двері, але ми не потрапляємо до кімнати Ані. Натомість, перед нами --

ЧОРНА КІМНАТА

У центрі якої стоїть благородний ОПЕНЬ з палаючим над головою розп'яттям.

Богдан переводить апатичний погляд з істоти на свою праву руку. На трьох пальцях червоніють пухирці від опіків.

У смолистих очах тварини танцює полум'я. Звір підіймає голову, і вогонь з хреста перекидається на стелю, пожирає її.

Богдан переступає поріг та заходить у кімнату.

КУХНЯ - ДАЛІ

Ножі на столі здаються закривавленими в червоному світлі гірлянд.

Акт IV

ДИЯВОЛ СЛУХАЄ

НАТ. СТАЙНЯ - ВДОСВІТА

У ранковому мороці ледь помітні ТРИ ПОСТАТІ, що заходять усередину. На вулиці під стайнею спалахує лампочка.

Тиша, яку порушує гучне передсмертне квичання.

НАТ. СТАЙНЯ - РАНОК

ДВОЄ СЕЛЯН та Богдан, зодягнений у різницький фартух, пораються біля заколотої свині. Богдан розділує тушу штик-ножем.

НАТ. БОГДАНІВ ДІМ - РАНОК

РІЗДВЯНА ЛИСТІВКА встромлена між стулок дверей.

Богдан підходить до будинку, змітає сніг із чобіт, підіймається по сходах. Помічає листівку, на якій намальований вертеп. Розгортає її. Читає, тоді злякано роззирається.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ - СПАЛЬНЯ - ПІЗНІШЕ

Богдан відмикає сейф. Усередині закріплені п'ять рушниць. Він відкриває шухляду внизу сейфа та дістає Люгер, накручує на ствол глушник.

КУХНЯ - ДАЛІ

Розгорнута листівка лежить на столі. На ній нашкрябано:

*Чекаю сьогодні. Це стосується вашої
дочки.*

Нижче написана адреса.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - ВАННА КІМНАТА - РАНОК

Синиця виходить із душу, мугикаючи під ніс пісню.

НАТ. ВУЛИЦЯ БІЛЯ ДОМУ СИНИЦІ - ДАЛІ

На узбіччі в кількох метрах від будинку спиняється чорна "Тойота".

ІНТ. "ТОЙОТА" ПЕТРОВИЧА - ДАЛІ

Саша за кермом. Відкриває бардачок --

Шестизарядний РЕВОЛЬВЕР всередині.

ІНТ. БОГДАНІВ ГАРАЖ - РАНОК

Капот УАЗа відкритий, Богдан зосереджено розглядає нутроші.

НАТ. ГІРКА БІЛЯ БОГДАНОВОГО ДОМУ - ПІЗНІШЕ

Важко сопучи, Богдан котить УАЗ. Авто поволі набирає швидкість, він стрибає всередину, повертає ключ.

Чорний дим вистрілює з вихлопної труби, і чортопхайка оживає.

ІНТ. БОГДАНІВ УАЗ - РУХАЄТЬСЯ - ДЕНЬ

Богдан за кермом, розглядається по сторонах, тоді пригальмовує. Спиняється перед потрібним будинком - будинком Івана Синиці.

Підбирає з пасажирського сидіння пістолет, ховає його за пояс.

НАТ. ДІМ СИНИЦІ - ДАЛІ

Богдан проходить у ворота та підходить до дверей. Роззирається, тоді стукає. Ніякої відповіді. Стукає сильніше. Пробує дверну ручку - відчинено. Заходить усередину.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - КІМНАТА-СТУДІЯ - ДАЛІ

Богдан заходить до кімнати. Від побаченого він ціпеніє на місці.

ІНТ. "ТОЙОТА" ПЕТРОВИЧА - ДЕНЬ

Авто спиняється, і до салону, хукаючи та потираючи руки, заскакує Петрович.

ПЕТРОВИЧ

Пічку включи. Ну, скажи мені щось хороше, я вже покликав Лізочку на вечір.

Олександр дістає з внутрішньої кишені коричневий конверт, кутик якого заляпаний чимось червоним. Вручає його Петровичу.

Петрович крутить конверт, дістає зсередини листа.

ПЕТРОВИЧ

Що це?

САША

Щиросерде зізнання. Наші імена та адреси, повне досьє. Синиця вирішив полегшити нам завдання і взяти все в свої руки.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - КІМНАТА-СТУДІЯ - ДЕНЬ

На застеленому цератою зі джмеликами фотелі сидить Іван Синиця.

Кров із перетнутих на руках вен стекла на підлогу, утворивши калюжу, в якій валяється канцелярський ніж.

Трохи крові потрапило на журнальний столик.

Богдан поволі підходить ближче. Скляні очі Івана дивляться на нього. Чоловік опускає мерцеві повіки.

Двері позаду відчиняються.

Ірина спиняється на порозі, тримаючи в руках пакет з продуктами. Богдан наводить на неї дуло пістолета.

БОГДАН

Закричиш - я прострелю тобі живіт.

Спочатку на підлогу паде пакет. Тоді падає Іра.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - ВАННА КІМНАТА

У наполовину заповненій водою ванні лежить непритомна Іра. Поміж її ніг білим черевом догори плаває рибина.

Вода вдаряє в обличчя жінки, розтікається по її сорочці. Іра глибоко вдихає повітря, розплющує очі та помічає дохлу рибу. Страх знову починає поглинати її. Вона підводить погляд.

Умостившись на краю ванни, Богдан гризе яблуко. Він перекриває воду.

БОГДАН

Хтось залишив у дверях мого будинку
листівку. Там була вказана ця адреса.

Тицяє листівку Ірі під ніс.

БОГДАН

Впізнаєш?

Злякана жінка хитає головою з боку в бік.

Богдан нахилиється до підлоги. Ірин плащ та пакет з покупками лежать біля нього. Він дістає зсередини пакета рибину та жбурляє нею в жінку - та закривається руками, і рибина плюхає у воду.

БОГДАН

П'ять років тому мою дочку збили на
смерть. Убивць було троє. Твій чоловік
сидить з перетнутими венами в сусідній
кімнаті, і щось підказує мені, що
тепер залишились лише двоє.

ІРА

Ви помиляєтеся, Іван не винен.

Богдан дістає чергову рибину та запускає нею в Іру.

БОГДАН

Невинні не кінчають життя
самогубством. Як давно ви були
знайомі?

ІРА

Років п'ять.

БОГДАН

І за цей час ти не помічала за ним
нічого дивного?

Жінка цокоче зубами.

ІРА

Минулого тижня з ним щось сталося...
Вона сказала йому закотити рукави.

БОГДАН

Хто сказав?

Іра махає головою з боку в бік.

Богдан підбирає пакет та висипає вміст у ванну --

Добрий десяток свіжих рибин шубовсають у воду.

БОГДАН

Що готуватимеш?

ІРА

Це для Бориса, він їсть її сирю.

БОГДАН

Тримаєте дома тигра?

ІРА

Рись. Іван купив його у подарунок для
дочки.

Богдан перетравлює почуте. Підводиться, підходить до
рукомийника та підбирає пістолет. Тремтячою рукою наводить
його на Ірину.

БОГДАН

Де він?

ІРА

На задньому дворі.

Богдан підіймає з підлоги Ірин плащ, обшукує кишені. Дістає мобільний і вкидає його у воду.

БОГДАН

Заплющ очі та повільно рахуй до тисячі.

НАТ. ДІМ СИНИЦІ - ДЕНЬ

З вхідних дверей виходить Богдан. Розглядається.

Падає схожий на пір'я сніг. Чоловік спускається сходами та завертає за ріг будинку.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - КІМНАТА-СТУДІЯ - ДАЛІ

Мокра Ірина навшпиньки йде кімнатою.

ІРА

Двадцять сім, двадцять вісім,
двадцять дев'ять...

Продовжуючи лічити, підходить до крісла з тілом Синиці. Боязко вона підіймає закривавлену Іванову руку. Тоді акуратно засовує свою руку в кишеню його штанів.

ІРА

Тридцять шість, тридцять сім...

Дістає з кишені мерця мобільний телефон.

НАТ. ДІМ СИНИЦІ - ЗАДНІЙ ДВІР - ДАЛІ

Роздратований рись бігає по вольєру. Підходить Богдан, спиняється перед огорожею. Рись скалить на нього жовті ікла.

БОГДАН

Здоров був, сучий сину.

Богдан пропихає руку крізь сітку. Рись підбігає, принохується, тоді починає облизувати Богданові пальці.

На задньому фоні --

ПОЛІЦЕЙСЬКЕ АВТО спиняється біля будинку.

ІНТ. ДІМ СИНИЦІ - КІМНАТА-СТУДІЯ - ДЕНЬ

З пістолетом наготові всередину тихо заходить поліціантка.
Знайоме обличчя.

Ірина визирає з-за дивану. Жестом вона показує на вікно, що виходить на задній двір.

НАТ. ДІМ СИНИЦІ - ЗАДНІЙ ДВІР - ДЕНЬ

Валя заходить за ріг будинку.

Повернутий до неї спиною, перед вольером сидить Богдан.

ВАЛЯ

Я тримаю вас на прицілі! Не робіть
різких рухів.

Богдан не рухається.

ВАЛЯ

Повільно підведіться й тримайте руки
так, щоб я їх бачила.

Богдан помалу зводиться на ноги.

ВАЛЯ

Добре. Тепер поверніться.

Богдан не реагує.

ВАЛЯ

Ей! Повільно... поверніться!

Богдан неквапом тягне руку до засува на дверях вольера та відсуває його. Тоді повертається, одночасно відкриваючи двері.

ВАЛЯ

Що ти... Замри, я стрілятиму!

Рись вибігає з вольера.

Валя переводить пістолет з Богдана на звіра.

ПАП! ПАП! Богдан двічі стріляє.

Дві червоні плями з'являються на грудях поліцейської. Вона впускає пістолет на землю. Торкається ран рукою.

Робить два повільні кроки в бік припорошеної снігом лави та сідає.

Богдан підходить до неї. Сідає поряд.

Валя робить кволий рух, щоб дотягнутись до рації на поясі, однак їй бракує сил. Вона опускає руку, тоді посуває її в бік Богдана.

У кількох кроках від них сидить рись.

Богдан стискає Валину долоню в своїй.

НАТ. ДІМ ШИРОКОГО – ДЕНЬ

Широкий підходить до будинку, засовує ключ у замкову шпарину. Двері відчинені. Дивно. Чоловік заходить усередину.

ІНТ. ДІМ ШИРОКОГО – КОРИДОР – ДАЛІ

Пара чобіт, на яких ще не встиг розтанути сніг. Павло тихо проходить до кухні.

КУХН – ДАЛІ

Богдан порається біля плити. Помічає Широкого.

БОГДАН

Сідай, я майже закінчив.

Широкий не протестує, сідає за стіл, на якому стоїть пляшка віскі.

БОГДАН

Я скористався твоїм баром, ти не проти?

Широкий підбирає пляшку та робить кілька ковтків з горла. Богдан вимикає плиту, ставить на стіл перед Широким тарілку з ячнею, бере сільничку та висипає весь вміст на тарілку – сіль товстим шаром вкриває страву.

Богдан сідає навпроти.

БОГДАН

Смачного.

ШИРОКИЙ

Послухай --

Миттево Богдан дістає з-за пояса пістолет та стріляє - пляшка поруч з Павлом вибухає.

ШИРОКИЙ

Стріляти ти не розучився.

БОГДАН

Я цілюся в тебе.

ШИРОКИЙ

Можна взяти виделку?

Богдан мовчить. Широкий неохоче береться їсти руками. Ковтає перший шматок, докладаючи зусиль, щоб не вирвати.

ШИРОКИЙ

Я знаю, чому ти тут.

БОГДАН

Просвіти мене.

ШИРОКИЙ

Богдане, то був нещасний випадок.

Наступна куля влучає в спинку крісла в кількох сантиметрах від Павлової голови. Павло зіщулюється.

ШИРОКИЙ (ДАЛІ)

Вони допомагали мені отримати дозвіл на вирубку лісу. Я впізнав машину. Там був чоловік з Держлісагенства.

БОГДАН

Той, якому ти віддав kota?

ШИРОКИЙ

Так. Я натиснув на нього, і він зізнався. Почав плакати, казав, як йому шкода. Я розповів йому --

Богдан наводить на Широкого пістолет.

БОГДАН

Їж. Я для тебе старався.

Широкий вкидає до рота наступний шматок, вкритий сіллю.

ШИРОКИЙ

Він просив віддати рися. Як подарунок для дочки.

БОГДАН

Той чоловік мертвий, можеш опустити деталі. Мене цікавлять двоє інших.

ШИРОКИЙ

Ти нічого не зміниш.

Богдан зітхає.

БОГДАН

Патрони до цього пістолета важко дістати. Залишилось п'ять. Скажу чесно, з п'ятьма патронами я почуваю себе дипломатом. Доволі хорошим дипломатом. Ти їж, їж. У цьому житті за все доводиться платити. Ти платиш за свої помилки – це відповідальність. Платиш за помилки рідних – це честь. Але платити за помилки чужих людей – це дурість.

Він наводить пістолет на Павла.

БОГДАН

Тож дай відповідь на одне питання. І перш ніж відповідати – добре прожуй... Чи вважаєш ти себе дурнем?

НАТ. ВУЛИЦЯ МІСТЕЧКА – ПООБІДІ

Самотній рись безшумно ступає безлюдною вулицею. Морда тварини заляпана кров'ю.

Акт V

ПОРОЖНЯ МОГИЛА

НАТ. БОГДАНІВ ДІМ – ПООБІДІ

На подвір'ї припаркований УАЗ. Укриті снігом дерева в саду завмерли в очікуванні.

Сніжинки повільним танцем опадають на землю. Тиша.

Тоді в кадрі з'являється СПЕЦПРИЗНАЧЕНЕЦЬ з автоматом у руках. Нашивка "КОРД" на спині.

З-за дерева виходить БОЄЦЬ КОРД 2. Зліва від нього рухається БОЄЦЬ КОРД 3. Вони наближаються до будинку.

ІНТ. БОГДАНІВ ДІМ – ВІТАЛЬНЯ – ДАЛІ

Порожньо. Прибране ліжко.

ГОЛОС АНІ

Хто купує міксер на річницю подружнього життя?

ГОЛОС БОГДАНА

Так вона сама мені пів року товкла, що хоче новий міксер.

КУХНЯ – ДАЛІ

Порожньо. Червоні гірлянди блякло миготять на вікні. Сонце заливає холодним світлом кухонний стіл.

Чути шелест (подарунковий папір).

ГОЛОС АНІ

По тематиці не підходить, ну, ніяк.

ГОЛОС БОГДАНА

Нормально, буде плячки пекти. Усе, крути бантик, у тебе пальці тонші.

ПРИХОЖА – ДАЛІ

Хвіртка на вулиці рипить.

ГОЛОС АНІ

Трясця, вона вже тут!

ЗАМОК на вхідних дверях... ВИПІТАЄ.

Двері відкриваються – Боєць КОРД 1 заходить всередину. За ним ще двоє бійців.

ГОЛОС БОГДАНА

Твою ж, мотай бантик, мотай бантик.

КІМНАТА АНІ

До кімнати заходить Боець КОРД 2.

Застелене ліжко. Порожньо.

ГОЛОС АНІ

Та давай так, ставай. І шампанське,
шампанське візьми. Тихо.

СПАЛЬНЯ

До якої заходить Боець КОРД 3. Ні душі. У кутку кімнати –
відкритий сейф на п'ять рушниць. І в ньому тільки чотири
стволи.

Сніг сиплеться в кімнату крізь розпахнуте вікно.

КІМНАТА АНІ

Натюрморт із жовтогарячими кульбабами висить на стіні.

ГОЛОС БОГДАНА

Узяв, узяв. Готова? Три... Два...
Один.

НАТ. МАСТОК ПЕТРОВИЧА – НАДВЕЧІР'Я

Чорний позашляховик припаркований перед будинком.

ІНТ. МАСТОК ПЕТРОВИЧА – ЗАЛ – ДАЛІ

Петрович розвалився в кріслі посеред залу. Вологий білий
рушник покриває відкинуту назад голову.

На вініловому програвачі крутиться платівка.

Саша з Лізою танцюють повільний танець на фоні портрету
Петровича.

Мобільний телефон вібрує на підлозі біля крісла.

ПЕТРОВИЧ

Попрошу без рук, я все бачу.

ЛІЗА

Ну що ти, Сашко у нас джентльмен.

ПЕТРОВИЧ

Усі ми в душі джентльмени, поети та за кожну дрібничку стрілялися б на дуелях.

ЛІЗА

Так, кожен чоловік знайде заради чого вмерти. Ніхто не навчив вас мріяти?

Петрович навпомацки знаходить телефон та підносить його до вуха.

ПЕТРОВИЧ

Слухаю.

САША

(до Лізи)

Заради мрій теж вмирають.

Петрович скидає з обличчя рушник, уважно слухає голос у телефоні.

ЛІЗА

Про що ж ти мрієш?

Петрович стривожено озирається на Сашу. Саша зауважує.

ПЕТРОВИЧ

(у телефон)

Гаразд.

Петрович викидає телефон на підлогу.

Саша підходить до дубового столу, на якому стоять графин, три кришталеві стакани та шестизарядник.

САША

Хто дзвонив?

Наповнює два стакани, вручає один Лізі, інший – Петровичу.

ЛІЗА

(до Петровича)

Каже, що заради мрії можна вмерти.

ПЕТРОВИЧ

Заради мрії, Лізочко, можна вбити.

Саша наповнює третій стакан.

Ліза міняє платівку в програвачі, й кімнату заповнює всепоглинаючий блюз. Жінка виляє стегнами в такт музиці – чари блюзу діють на неї. Петрович перехиляє стакан та залпом випиває.

ПЕТРОВИЧ

Ще.

Саша забирає стакан, доливає алкоголь.

Короткий приглушений ПНЕВМАТИЧНИЙ ЗВУК лунає з вулиці. Саша чує, підходить до затягнутого тюлем вікна --

Засніжене подвір'я, на вулиці ні душі.

САША

Ми сьогодні чекаємо гостей?

ПЕТРОВИЧ

Тобік би гавкав.

Саша переводить погляд на револьвер, відтак підходить до крісла та сідає. Ми ж спостерігаємо за краєвидом У ВІКНІ.

Укритий сніговою ковдрою пустинний пейзаж. Раптом --

Посеред поля починає рухатись БІЛИЙ СИЛУЕТ. Наче примара, він наближається до будинку.

ПЕТРОВИЧ

Біда в тому, що люди бояться мріяти. Світові потрібні вівці, бо вівці не дивляться на зоряне небо. А де є вівця, там знайдеться й вовк. Ніколи в житті ніхто нічого мені не дарував. Усе, що маю, я вигризав власними зубами. Сам.

САША

Хіба вовк не полює в зграї?

ПЕТРОВИЧ

Не обманюй себе. Ти завжди був псом. Та я ніколи не шкодував тобі кістки зі столу.

Сонячний блік за вікном привертає увагу Петровича.

НАТ. МАСТОК ПЕТРОВИЧА - ДАЛІ

БОГДАН

Із голови до ніг одягнений у біле.

Пончо з капюшоном прикриває його голову. Снайперська гвинтівка з масивним, наче пивна банка, глушником, націлена у вікно.

Промені призахідного сонця відбиваються від скельця оптичного прицілу.

ІНТ. МАСТОК ПЕТРОВИЧА - ЗАЛ - ДАЛІ

Не зводячи погляду з вікна, Петрович поволі підіймає стакан, крутить його в руці.

ПЕТРОВИЧ

Проте не плач, ти не багато втратив.
Ніхто не може володіти вічно.

САША

Як гадаєте, багато людей прийде на ваш похорон?

ПЕТРОВИЧ

У цьому, Сашко, найбільша комедія.
Боюся, ти на мій похорон не потрапиш.

Саша кидає погляд на Петровича, але його відволікає --

ПЛЯМА СВІТЛА, що ковзає по портрету Петровича. Саша спантеличено стежить за сонячним зайчиком.

ПЕТРОВИЧ

Будьмо!

Петрович салютує смерті за вікном --

Дрібний ОТВІР з'являється у склі -- колихається тюль, моментом пізніше -- короткий пневматичний звук пострілу.

Пляма світла на портреті зникає.

Келих випадає з рук Петровича на підлогу та підкочується до Олександрових ніг. Саша підводить погляд.

Кривава сльоза стікає з лівого ока Петровича.

Щербатий зістрибує на ноги, перевертаючи крісло.

Ліза повертається та кидає погляд на Петровича --

На місці його потилиці - кривавий кратер. Жінка починає несамовито пищати.

Нажаханий Саша притулюється до стіни. Переводить погляд на пістолет, що лежить столі.

ЛІЗА

У нього в голові дірка!

Саша зривається на ноги та підбігає до столу.

ХРУСЬ! - скло у вікні розсипається та опадає на підлогу.

Саша в стрибку пірнає за стіну. Підводиться з револьвером в руках. Висовує пістолет із-за стіни та стріляє тричі наосліп. Тоді вибігає в --

КОРИДОР - ДАЛІ

Не зважаючи на крики Лізи, він прямує до виходу. Спиняється біля дверей та прочиняє їх на пару сантиметрів --

Чорний позашляховик припаркований у кількох метрах від дверей. Між ним та Сашею - відкрита місцевість.

Поряд у вольєрі лежить пристрелений Тобік.

Саша збирається з духом, вискакує з дому та мчить до авто --

НАТ. МАСТОК ПЕТРОВИЧА - ДАЛІ

Застрибує в позашляховик та захоплює за собою двері.

ІНТ. "ТОЙОТА" ПЕТРОВИЧА - ДАЛІ

Запихає ключ в замок запалення.

Шибка зліва РОЗЛІТАЄТЬСЯ на прозорі крихти.

Саша падає на пасажирське сидіння.

ЦОК! Куля прошиває метал у кількох сантиметрах від нього.

Саша двічі стріляє крізь зачинені дверки, тоді відчиняє двері з боку пасажира та вивалюється на засніжену землю.

НАТ. МАСТОК ПЕТРОВИЧА - ДАЛІ

Хутко перевертається на живіт.

У вузькому проміжку між землею та дном автомобіля --

Богдан біжить до дальньої стіни будинку.

Саша стріляє, але Богдан зникає за рогом.

Саша тисне на гачок знову й знову - порожньо. Він ховається за колесом та викидає пістолет. Переводить подих, оглядає себе. Різко зводиться на ноги та забігає в дім.

ІНТ. МАСТОК ПЕТРОВИЧА - КОРИДОР - ДАЛІ

Саша поспіхом заходить в примикаючу кімнату --

КАБІНЕТ ПЕТРОВИЧА - ДАЛІ

Картина зі зображенням леді Годіви на стіні. Саша відсовує її вбік --

Сталеві дверки з цифровим табло. Саша поспіхом вбиває цифри, відкидає дверку та дістає з сейфу двоствольну куркову рушницю. Тремтячими руками заряджає дубельтівку, закидає до кишені піджака кілька патронів, повільно підходить до дверей. Прислухається.

Із залу долинає музика.

Саша зводить курки та повільно відчиняє двері.

КОРИДОР - ДАЛІ

Порожній коридор. Саша міцно стискає рушницю.

На коротку мить у кінці коридору з'являється Богдан.

ЛІЗА (З.К.)

Будь ласка, не стріляйте!

Богдан відволікається, і Саша тисне на гачок --

Звук пострілу луною відбивається від стін.

Богданова рушниця падає на землю.

Швидкі кроки за стіною. Саша просувається коридором, зупиняється перед самим входом до залу.

ЗАЛ

Ліза лежить на підлозі, притискає до вуха мобільний, показуючи пальцем убік. Саша дивиться в тому напрямку --

Двері, що ведуть на заднє подвір'я, відчинені.

Саша заходить до залу, підходить до крісла, на якому розкинувся мертвий Петрович. Оглядає його з помітним виразом відрази на обличчі. Він притуляє дуло рушниці до рота покійника, штовхає - тіло валиться на землю.

Саша прямує до виходу, але спиняється біля Богданової гвинтівки на підлозі.

У калюжі крові поряд із карабіном лежать три відстрілені пальці. Саша торкається їх носком черевика. Тоді виходить на вулицю.

НАТ. МАСТОК ПЕТРОВИЧА - БАСЕЙН - ДАЛІ

Ланцюг слідів в'ється попри засипаний снігом басейн. Саша рушає по сліду, що веде вглиб лісу.

НАТ. ЛІС ЗА МАСТКОМ ПЕТРОВИЧА - МОМЕНТОМ ПІЗНІШЕ

Дві краплі крові на снігу.

Саша ступає ще кілька кроків.

Чотири краплі крові.

З кожним кроком крові стає все більше. Саша майже зривається на біг, підіймає рушницю. Попереду нього біла стіна з дерев. Під ногами: кров-кров-кров, а тоді --

БІЛИЙ СНІГ.

Саша спиняється мов укопаний.

Слід різко вигинається вправо та дугою завертає назад.

Саша сторожко повертається.

У десяти метрах позаду нього стоїть Богдан. Закривавлена права рука притиснута до грудей. На місці вказівного, середнього та підмізинного пальців – червоні пеньки. У лівій руці на рівні пояса він тримає націлений на Сашу Люгер.

Чоловіки зустрічаються поглядами.

Саша хутко спрямовує рушницю на Богдана, але той його випереджає. П'ятьма блискавичними пострілами він продірявлює Саші живіт та ноги.

Саша встигає натиснути на курок, але вистрілює в землю.

Впустивши рушницю, він падає на спину. Богдан поволі підходить до нього.

САША

Я заплачу, не стріляй... Заплачу.

Богдан кидає пораненому на груди пістолет, від чого той скривлюється в агонії.

БОГДАН

Плати.

Він сідає поряд та підсуває до себе рушницю.

Упаковка сигарет валяється на снігу поряд із Сашею. Богдан підбирає її. Непшкодженою рукою він обшукує Сашині кишені, дістає два патрони та запальничку.

Припалює сигарету, і в цей час Саша наводить на нього пістолет. Богдан завмирає.

КЛАЦ! Порожньо.

Богдан посміхається, вириває з рук Саші пістолет.

САША

Допоможіть!

БОГДАН

Не кричи, тільки болітиме більше.

САША

Ти мені кишки продірявив.

БОГДАН

(піднімаючи
понівечену руку)

Вибач, так-то я правша. Костюмчик твій доведеться помінати. Як треба - знаю хорошого кравця. Кажуть, ще ніхто не жалівся.

Простягає Саші сигарету. Той робить затяжку та заходиться кашлем.

САША

(киваючи на рани)

Подивися, що там. Будь ласка, тільки не кажи, якщо дуже погано, гаразд? Краще збреши.

БОГДАН

(не дивлячись)

Зараз буде гірше... Ніколи не любив цю отруту.

Викидає сигарету, після чого підбирає рушницю, уміло відкриває її однією рукою --

На землю падають відстріляні гільзи. Богдан заряджає в рушницю ДВА патрони.

САША

Прошу тебе, зроби хоч щось. Засуди мене в тюрму, будь ласка, я на все готовий.

Богдан трясє перед Сашею порожнім пістолетом.

БОГДАН

Не все.

Саша знесилено опускає голову на землю.

САША

Справедливо... В очах темніє.

БОГДАН

Почекай, зараз з'явиться тунель, має з'явитися. Біле світло бачиш, ні? І сурми сурмлять. Послухай.

НАТ. МАЄТОК ПЕТРОВИЧА – БАСЕЙН – ДАЛІ

Крізь прочинені двері лине блюз. А з-за дому доноситься ревіння поліцейських сирен.

НАТ. ЛІС ЗА МАЄТКОМ ПЕТРОВИЧА – ДАЛІ

Звуки сирен долітають навіть сюди. Богдан підводиться, спершись на рушницю.

САША

Стій, прошу! Як чоловік чоловіка.

Богдан спрямовує рушницю в обличчя Саші, той закриває стволи долонею.

БОГДАН

Кажі.

САША

Ти ніколи --

БЛЕМ! Звук пострілу зганяє з дерев зляканих воронів.

Розірвана Олександрова кисть паде на землю, біла кістка сяє посеред кривавої червоно-жовтої маси.

Богдан стоїть нерухомо, наче чекаючи якогось одкровення, та все, що він бачить --

РОЗТРОЩЕНА ГОЛОВА, вміст якої парує на морозяному повітрі.

Богдан переступає через тіло та підходить до дерева. Сідає, притулившись до стовбура спиною.

Високо в небі летить літак. Богдан наводить на нього рушницю.

БОГДАН

Пеух.

Ледь помітна посмішка на його лиці. Він заплющує очі, опускає рушницю. Кров точиться з пораненої руки.

Звуки сирен та блюзу поволі затихають, поступаючись місцем тиші.

Падає сніг. Богдан сидить нерухомо, ніби мертвий.

Тоді, однією ногою він скидає з іншої чобіт, і --

ІНТ. СПАЛЬНЯ – ВЕЧІР

ПАРА ВОЛОШКОВИХ ОЧЕЙ дивиться на нас.

Обкладена подушками Настя напівсидячи лежить на ліжку. По її животу можна судити, що вона десь на шостому місяці вагітності.

Поряд, згорнувшись калачиком, спить Діма.

Вікна зашторені. Гірлянди тліють на маленькій штучній ялинці, що стоїть на тумбочці.

Настя насторожено прислухається. Здрігається. Рукою штурхає хлопця. Той щось бурмоче крізь сон. Вона нервово плескає його по обличчю.

ДІМА

М-м-м? Що сталося?

Настя шикає, щоб той замовк. Прислухаються.

У сусідній кімнаті гуде холодильник.

ДІМА

Холодильник.

Вона долонею затуляє чоловікові рота.

Тиша, яку порушує її зойк. Великими очима вона дивиться на Діму.

НАСТЯ

(пошепки)

Вона мене вдарила.

Хлопець різко підводиться.

ДІМА

Викликати швидку?

Широка усмішка на її вустах.

НАСТЯ

Усе нормально. Просто... Це вперше.

ДІМА

Боляче?

НАСТЯ

Ні, але... дивно. Послухай.

Невпевнено, Діма нахиляється та притуляє до живота вухо.

Спочатку ми нічого не чуємо. Тоді --

Ледь чутний шум вітру. Шелестіння трави.

НАТ. ЦВИНТАР - РАНОК - ПІТО

Жовтогарячі кульбаби погойдуються на вітрі.

ЛОПАТА врізається в землю, і з однієї квітки злітає
потривожений джміль.

І поки сонце на сході запалює новий день --

БОГДАН

Методично, лопата за лопатою, засипає порожню могилу.

КІНЕЦЬ